

GENT DEL MASNOU

GDM **25** anys
1985-2010

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 276, maig del 2010

BENVINGUTS

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou · El Maresme
Lluís Valls Marí

MASNOVINA
RELLOTGERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

DUWARD
AQUASTAR

Plata Pura

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

CE masnovina@masnovina .com -

www.masnovina.com

87
ANYS

TALLERS MASNOU
1923-2010

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Tallers Masnou. 87 anys al seu servei

Frankfurt Parera

Pg. Prat de la Riba, 98 (Camí Ral Ocatà) frankfurtparera.com

MENÚ

a **5,95€**

Migdiès de dimarts a diumenge
(de 12 a 16h)

Entrepà + 1 suplement
+ beguda + patates
o croquetes

Comanda mínima 15€

FES LA TEVA COMANDA
PER TELÈFON A QUALSEVOL HORA
A RECOLLIR AL LOCAL

TEL. 93 555 78 94

TASTA
LA
NOSTRA
SALSA

A les
nits fem
comandes a
domicili

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Aplec de les Sardanes 2010

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

**Visita comentada a
l'exposició:
Numismàtica Singular
o Exòtica: dia 22
(v.pàg.9)**

**Visita a Can
Teixidor: dia 23
(v.pàg.29)**

**Diumenge amb lletres
Diu. 30 de maig
a les 7 de la tarda
(v.pàg.29)**

**Taula rodona
"EDUCACIÓ EN VALORS"
Emprenedoria en els joves
Dimecres 2 de juny a les 19
(v.pàg.29)**

**Fes-te soci de GDM
(v.pàg.21)**

Editorial

ENCARA RESSONA LA TENORA...

Tal com estava anunciat, el diumenge dia 28 de març passat, l'*Agrupació Sardanista El Masnou* va organitzar el tradicional *Aplec de Sardanes* de la vila, en el marc incomparable dels jardins del Casino del Masnou, amb la participació de les cobles *Marinada*, *Jovenívola de Sabadell* i *La Principal de Llobregat*. El programa d'aquest 38è Aplec, repartit entre matí i tarda, contemplava l'audició i ballada de vint-i-set sardanes; extens i variat repertori, que s'anà desgranant incansablement durant tota la jornada, amb temps just per al dinar de germanor –una cassolada d'arròs boníssima– que tingué lloc al mateix recinte del Casino i que aplegà un bon nombre de participants, acompanyats de l'alcalde i altres autoritats de la vila.

Els organitzadors, encapçalats per l'eficient Carme Pruñonosa, la presidenta de l'*Agrupació Sardanista*, es van desviure perquè tot funcionés com un rellotge i és de justícia que els felicitem de tot cor per la bona feina i per l'esforç a mantenir viva la flama de la nostra dansa al Masnou. Trenta-vuit aplecs són un magnífic bagatge acumulat al llarg dels anys.

Tal com ja avançàvem en l'editorial del butlletí del mes de març, en aquesta edició de l'Aplec, els socis de *Gent del Masnou* teníem un motiu molt especial per acudir-hi: l'*Agrupació Sardanista*, amb motiu de la celebració dels vint-i-cinc anys de la fundació de la nostra entitat, ens obsequiava amb l'estrena d'una sardana titulada: *25 Anys de Gent del Masnou*, obra del compositor Sigfrid Galbany i Abril, que fou interpretada amb destresa per la Cobla *La Principal de Llobregat* ben entrada la tarda.

Cal felicitar el compositor per l'entramat i categoria de la magnífica sardana, aïrosa i balladora, que fou molt celebrada per totes les rotllanes. Hem de dir que si algú la vol escoltar tot fer-ho des de la pàgina web de *Gent del Masnou*, on trobareu un botó d'accés en la portada, així com un altre botó amb el vídeo resumit de l'Aplec, cedits per l'*Agrupació Sardanista*. Entreu-hi i assaboriu-los, val la pena.

La climatologia primaveral, a voltes entremaliada, també es volgué afegir a la festa, obsequiant-nos amb un dia assolellat i fresc, que donà aire als incansables balladors. Més que una festa, va ser una festassa en la qual la gent de Gent del Masnou ens vam sentir molt honorats i protagonistes d'excepció, mercès a la gentilesa de l'*Agrupació Sardanista*.

Com a president de *Gent del Masnou*, en l'acte de lliurament d'un obsequi al compositor vaig adreçar unes paraules d'agraïment i d'agermanament envers l'*Agrupació Sardanista*, que avui, des d'aquestes ratlles, em plau referendar de bell nou, sabent que ambdues entitats, cadascuna des de les seves peculiaritats, treballem en la mateixa direcció: pel Masnou i per Catalunya.

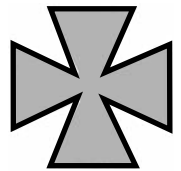
Gràcies per tot, *Agrupació Sardanista!*

President de Gent del Masnou

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
AGRUPACIÓ SARDANISTA DEL MASNOU.....	10
A CONTRACOR per Ramon Serra.....	11
ASSOCIACIÓ CONTRA LA DROGA, DEL MASNOU A. Cívica.....	12
LA MÀQUINA DE FER BITLLETS II per Joan Maresma Duran.....	14
DEL CELIBAT A LA PEDOFILIA per Joan Camps.....	15
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
CORAL XABEC per Esteve Pujol.....	19
MISTERIS DE L'ÀFRICA per Jordi Canal Soler.....	20
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	22
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE per Antoni Josep Ferrero i Balaguer.....	23
CONTES DEL MASNOU per J. Condeminas.....	24
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	25
TEATRE CAPITAL per Rosa M.Isart i M.Josep R. Lucas.....	27
LA PUNTA DE LA LLENGUA (13) per Esteve Pujol.....	28
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	29
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	30
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	30

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Maig 2010

<small>Festa del Treball</small>	1	dissabte	Dominguez
	2	diumenge	Dominguez
	3	dilluns	Ocata
	4	dimarts	Aymar
	5	dimecres	Fàbregas
	6	dijous	Viayna C
	7	divendres	Dominguez
	8	dissabte	Aymar
	9	diumenge	Aymar
	10	dilluns	Riera
	11	dimarts	Fàbregas
	12	dimecres	Viayna C
	13	dijous	Dominguez
	14	divendres	Aymar
	15	dissabte	Ocata
	16	diumenge	Ocata
	17	dilluns	Fàbregas
	18	dimarts	Viayna C
	19	dimecres	Dominguez
	20	dijous	Aymar
	21	divendres	Ocata
	22	dissabte	Riera
	23	diumenge	Riera
	24	dilluns	Riera <small>2a. Pasqua Festa Local</small>
	25	dimarts	Dominguez
	26	dimecres	Aymar
	27	dijous	Ocata
	28	divendres	Viayna C

29	dissabte	Fàbregas
30	diumenge	Fàbregas
31	dilluns	Dominguez

Juny 10

1	dimarts	Aymar
2	dimecres	Ocata
3	dijous	Riera
4	divendres	Fàbregas
5	dissabte	Viayna C
6	diumenge	Viayna C
7	dilluns	Aymar
8	dimarts	Ocata
9	dimecres	Riera
10	dijous	Fàbregas
11	divendres	Viayna C
12	dissabte	Dominguez
13	diumenge	Dominguez
14	dilluns	Ocata
15	dimarts	Riera
16	dimecres	Fàbregas
17	dijous	Viayna C
18	divendres	Dominguez

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí.
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia.

h o c r e c f a n t à s t i c p a s t a f e m i a d o r a d a r f a r f a m i l i a g u e s a s c o l d a m b

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** cal que portin les dades personals de l'autor: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les. A les cartes que es publiquin hi hauran de figurar el nom i cognoms de l'autor o les inicials corresponents, i en cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. **Gent del Masnou** no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RESPOSTA AL REGIDOR D'ENSENYAMENT, SR. MÀXIM FÀBREGAS

Bé, anem al gra. Només començar a llegir la seva "extensíssima resposta", hom s'adona plenament que traspu menyspreu visceral pels quatre cantons i mancança d'honor a la veritat. Vostè, Sr. Fàbregas, el llenguatge dels logaritmes el deurà interpretar molt i molt bé; però el de les lletres, formant mots, sembla talment que no és el seu. Manipula les meves paraules, ja en les primeres línies, sense haver entès res del que diuen; i quan transcriu, s'atura maliciosament just en el punt on el concepte següent diu allò que m'està recriminant. No es pot tenir un càrrec de servei a la comunitat amb el seu caràcter Sr. Fàbregas. Vostè és un impresentable, per més regidor d'ensenyament que sigui en aquests moments! Veu enemics conspiradors, arreu! Per la meua part, Sr. Regidor, tinc uns anys més que vostè, fet que em deuria servir per adonar-me —en sols dues de les seves "idíl·liques" reunions amb les Ampes del Masnou, en les quals vaig participar del seu tarannà autoritari i arrogant. Segons la meua percepció, desconeix el diàleg amable i objectiu entre

iguals. Vull acceptar, però, la possibilitat que aquesta percepció meua sigui errònia i hagi esdevingut producte de la poca empatia que vostè demostra pels "altres". Fa la sensació que en tot moment tracta amb els fills i no pas amb els pares! En principi, volia donar per finalitzada la meua resposta arribat aquest punt; ja que no és mereixedor de cap més consideració. La meua dignitat, però, està molt per damunt, i tot fent un esforç li diré només el següent: no sóc una rara avis. No em dedico a perseguir polítics demòcrates. Ni la mare que es queixa de l'escola bressol "La Barqueta", suposo que tampoc, Sr. Regidor. Som pares, i mares, normals i corrents, que volem el millor per als nostres fills. No vull ni imaginar-me si els pares d'una sola escola concertada decidissin de passar-se a la pública, el daltabaix que es produiria! Una diferència, important, entre nosaltres dos, Sr. Fàbregas, és que jo accepto i defenso l'article catorzè de la Constitució de 1978; vostè, tot i ser socialista d'esquerres, no. Sis a un, no és un repartiment igualitari, s'ho miri com s'ho miri; està vulnerant l'esmentat article constitucional amb el tracte econòmic discrimina-

tori que ens dóna. Considero una greuge comparatiu que després d'alleugerir-los la càrrega de places escolars públiques, pagant l'escola concertada, més la part corresponent de la pública, de forma solidària, se'ns penalitzi a l'hora del repartiment "establint una diferència clara, com no podia ser menys" (6 a 1!). Sense entrar en detalls, amb el que s'estalvia en l'escolarització dels infants matriculats en escoles concertades, i un cop "tots els nens" són escolaritzats, quin problema democràtic hi ha a repartir equitativament els ajuts, Sr. Regidor? El de la discriminació positiva vers unes determinades Ampes? El de l'arrogància partidista? Parodiant el seu secretari general d'ICV, "aquesta festa la paguem entre tots"... Solidari i equitatiu, són expressions molt utilitzades pel dirigent ecossocialista. I vostè, les coneix? La justícia social, Sr. Fàbregas, ho serà quan tracti tothom per igual. Si no, no serà ni justícia ni social. I vostè no pot permetre's el luxe de ser negligent. És socialista d'esquerres. Recordi-ho bé, Sr. Màxim Fàbregas; com a contribuents i pares masnovins tenim tot el dret —democràtic— a demanar-li comptes de la seva gestió al front de la regidoria d'ensenyament, exigir-li resultats més equitatius per a tothom i jutjar la seva gestió com a regidor. Si no hi està conforme, plegui. Ara sí. Punt final.

Àngel Zamora García,
prejubilat, pare mult
masnoví i pare molt i molt
decebut.

RESPOSTA A LA SRA. ROSANA RIVERO

Benvolguda senyora, Vull, en primer lloc, demanar-li disculpes, a vostè i a la resta de famílies de La Barqueta, per les possibles deficiències que els infants hagin suportat en les primeres setmanes de funcionament.

El seu escrit és un recull d'afirmacions, algunes inexactes, i de valoracions personals a les quals he de respondre en atenció als lectors d'aquest butlletí, tot i que les lògiques restriccions d'espai no em permeten estendre'm com seria necessari. La Regidoria d'Educació, en atenció a les demandes de moltes famílies, va decidir que La Barqueta iniciés les activitats al mes de febrer amb el convenciment que les activitats educatives es podien desenvolupar amb normalitat. L'Ajuntament va adquirir el mobiliari i el material que va considerar imprescindible per iniciar el servei i va treballar amb l'empresa adjudicatària per acordar la resta de material que calia adquirir. Tot i que vostè digui el contrari, La Barqueta disposa d'un TV LCD de 32", reproductor de DVD, càmera fotogràfica digital, ordinador, impressora i reproductor musical que abraça tot el centre. Molt probablement, la seva preocupació per la manca de sabó de mans no li ha permès veure que al pati, on vostè diu que hi ha tres tricicles atrotinats, en realitat hi ha un sorral, dos túnels i una cabana, que fan les delícies dels infants, especialment dels de la classe del seu fill.

El que em sap més greu del seu escrit són els comenta-

DONA, SAPS QUÈ ÉS EL SÒL PELVIÀ?

**Coneixes les conseqüències
de no tenir-ne cura?**

**L'enfortiment dels músculs
del sòl pelvià t'ajudarà a
eliminar o evitar la
incontinència urinària,
facilita el part i
incrementa el plaer sexual,
entre d'altres beneficis.**

Lloc i hora: **CIRD** (Centre d'Informació i Recursos per a Dones),
dia **27 de maig a les 19 hores**.
Prat de la Riba, 16 (Casa de Cultura)

La conferència serà a càrrec del
Dr. José Manuel Marín Alcaine,
especialista en medicina física i rehabilitació,
i la **Sra. Zoraida Santos Hijano**,
fisioterapeuta.

Ho organitza:

Ajuntament del Masnou

Hi col·labora

IRITEB

Rehabilitació, Traumatologia i Cirurgia Ortopèdica

ris despectius que fa sobre el funcionament de l'escola, que únicament poden estar motivats pel seu desconeixement dels diferents mètodes educatius que es poden emprar en l'educació infantil. Per això, els lectors han de saber que vostè no va acudir a la reunió en la qual s'explicà a les famílies el projecte pedagògic de l'escola, la qual cosa posa un interrogant important respecte al seu interès per aquesta qüestió.

Sabent que qualsevol actuació és millorable, el govern ha de respectar i atendre les crítiques a la seva gestió i més si aquestes es fan aportant alternatives. No crec equivocar-me, però, de pensar que molts dels lectors podran qualificar el seu escrit de qualsevol manera menys de crítica constructiva i no vull pensar que el seu motiu fonamental sigui que, per arribar cinc minuts més tard de les cinc, li volguessin cobrar una hora de permanència. La informo que el 24 de març vaig adreçar un escrit a les direccions de les dues escoles per informar-les que la Regidoria havia acordat establir un marge de flexibilitat de 10 minuts, que s'aplica des d'aquell mateix dia. D'altra banda, s'ha distribuït una enquesta de satisfacció entre les famílies de Sol Solet i de La Barqueta per tal que ens puguin fer arribar les seves opinions respecte de qüestions com el funcionament dels centres, els seus projectes pedagògics, espais i materials..., i que servirà per orientar les futures decisions de la Regidoria respecte del funcionament de totes dues escoles bressol. Estic convençut que La

Barqueta, com va succeir fa cinc anys amb Sol Solet, serà un exemple per a moltes de les escoles bressol que es construeixin en el futur a d'altres municipis, i vull manifestar a les famílies dels actuals i dels futurs alumnes de tots dos centres el compromís del Govern municipal de seguir treballant per mantenir, i fins i tot millorar, l'actual qualitat educativa de tots dos centres.

Màxim Fàbregas i Añaños

Regidor d'Educació

FEM MEMÒRIA?

Benvolgut Marià, Sense ànim de generar polèmica, responc breument el teu escrit, que vas titular INCOMPETÈNCIA, publicat el mes d'abril en aquest butlletí. Coneixent-te des de fa anys, m'atreveixo a pensar, amb tot el respecte, que quan el vas escriure tenies un mal dia. Qualificar el tripartit com una plaga bíblica és una afirmació molt desafortunada, impròpia de tu, que forçosament ha de molestar a totes aquelles persones que donen suport als tres partits que el formen. Tu, que ets un home de partit, estàs suficientment qualificat com per poder comparar l'acció de govern desenvolupada des de l'any 80 fins al 2003 amb la realitzada des del 2003 fins avui. Per això, i reconeixent que en tota tasca de govern hi ha encerts, errades i omissions de responsabilitat, si realitzessis aquesta comparació no com a militant d'un partit, al qual respecto, sinó com a ciutadà suficientment informat, que ho ets, hauries de reconèixer que, objectivament i encara que

no t'agradi, el balanç és clarament favorable al tripartit. Molt aviat els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tindran ocasió de pronunciar-se al respecte. Per això, com tu fas, els demano que facin memòria i que, a l'hora de votar, ho facin en consciència i donin el seu vot a aquella formació política que considerin que, des del govern o des de l'oposició, millor ha defensat els interessos generals del seu país.

Màxim Fàbregas i Añaños

VOSTÈ SÍ QUE HA ESTAT INCOMPETENT

Qui m'ho havia de dir!? Per una vegada i sense que serveixi de precedent –i espero que sigui l'últim– estic d'acord, però no en consonància –la seva música sona fatal– amb la carta publicada en el *Butlletí de Gent del Masnou* corresponent al mes d'abril en curs per Marià Aran i González, quant a la incompetència del President de la Generalitat, l'honorable Sr. Montilla, de governar la "plaga bíblica del tripartit", però discrepo, no estic d'acord i menys encara conforme amb l'apreciació arbitrària i subjectiva que el Sr. President manca d'autoritat moral per imposar-se al seu partit. És injust, demagògic i tendenciosos no reconèixer els mèrits aconseguits com és l'Estatut –amb el qual no estic conforme–, però que acceptaré el que resolgui el Tribunal Constitucional. Possiblement l'honorable Sr. Montilla ha incorregut en dos errors: no haver estat membre del Consell d'Administració de Banca Catalana i haver tingut

l'ocurrència de néixer en un poble de Còrdova, Andalusia-Espanya.

Però el que sí que em causa perplexitat, no exempta d'indignació, és que ho manifesti una persona com vostè, que ha estat Regidor d'aquest Ajuntament durant diverses legislatures (òbviament, no en representació del PSC-PSOE) i que deixà un inesborrable record d'ineptitud durant el seu mandat i cooperà en la descapitalització de l'economia local i la reduí, modificà i adequà a allò que és apte per a una ciutat dormitori. Vostè, que com a edil municipal va deixar el lamentable record d'altivesa, prepotència, parcialitat i caciquisme. Vostè, que ara fa demagògia recordant el vot. Això, que els ciutadans recordin i pensin a l'hora de votar.

Evaristo de Santa Martina Redondo

COMISSIÓ DE FESTES

Tinc 54 anys i més de la meitat de la meua vida he estat membre de les diferents comissions de festes del Masnou en representació de diverses entitats del poble (*Col·lectiu Llibertari de Joves del Masnou, Agrupament Escola Foc Nou, Centre Excursionista, Colla Gegantera i Colla de Diables*). Durant aquest temps, han passat per l'Ajuntament diferents alcaldes i regidors de cultura. En aquesta comissió hi poden participar totes les entitats i persones a nivell particular que ho vulguin i la seva feina és, al llarg de l'any, anar organitzant les diferents festes que se celebren a la nostra vila. Però el poder decisor de la

comissió sempre ha estat limitat, mai no ha pogut decidir lliurement. Si les propostes que ha fet la comissió han coincidit amb les idees del govern municipal, cap problema, s'han tirat endavant, però si no... En aquest aspecte no sé si dir que estem igual o pitjor que fa trenta anys. Hi veig, però, una diferència. Abans, quan es reunia la comissió per preparar la Festa Major, per exemple, ens deien una sèrie d'aspectes que ja venien decidits i dels quals la comissió ja no calia ni que parlés; la resta es discutien i es feien propostes. Ara, teòricament, tot es pot proposar, discutir i fins i tot es pot arribar a votar. Però si el que s'ha decidit no agrada al govern municipal, s'aplica l'article 26, que deia La Trinca. Políticament queda molt bé tenir una comissió per organitzar les festes on tot sembla que es decideix democràticament, però a l'hora de la veritat és molt diferent. Això és el que ens ha passat aquest any i el que us exposo a continuació. Quan s'havia de decidir el lema d'enguany de la Festa Major hi va haver dues propostes: una era "Festa Major del Masnou 2010" i l'altra "Festa Major de Sant Pere del Masnou 2010". O sigui que desapareixia Sant Pere del lema. Es va fer una votació i, per una gran majoria (15 a 3), va guanyar la primera proposta. Pocs dies després es va convocar una reunió urgent per comunicar que el govern municipal no acceptava el canvi i que, per tant, al lema de la Festa Major hi havia de continuar figurant Sant Pere. Les raons que ens varen donar van ser les

següents: Que era una tradició i que sempre hi. Que no agradaria a algunes persones i es podrien molestar. Davant d'aquestes raons voldria puntualitzar el següent: No sempre ha figurat Sant Pere al lema de la Festa. És possible que a un determinat grup de persones no agradi que es tregui el nom del sant, però potser a un altre grup sí i, tal vegada, a una gran majoria els seria indiferent. Us pot semblar que el tema no és important i que no cal amoïnar-s'hi gaire, però em sembla que aquesta decisió és una manca de consideració i respecte cap a les persones de la comissió que, durant tot l'any, dediquem moltes hores i esforços per tal que les festes del nostre poble siguin al millor possible, tenint en compte els minsos pressupostos que s'hi dediquen. La comissió de festes és oberta a tothom que hi vulgui participar i, com més diversitat d'opinions hi hagi, més representats hi estarem tots i totes.

Joan Bertran i Garcia

ESCOLA O SUPERMERCAT?

La lectura de la carta de na Rosana Rivero Navarro m'ha provocat una sèrie de reflexions sobre què s'entén per escola en aquesta societat nostra tan consumista. M'imagino que la màxima felicitat d'aquesta lectora deu ser portar el seu infant a un supermercat o directament al Toysrus. Allà hi ha moltes, moltes, moltes joguines. Tantes com m'imagino que té a la seva habitació i que abans de Reis o del seu aniversari, la seva mare ha de llençar

("gairebé noves, ni se les ha mirades" dirà mentre les diposita al contenidor). Crec que en una escola l'important no és **tenir** molt material sinó **ser** una persona, poder viure, relacionar-se, compartir i créixer rodejat de companys i mestres amants.

Darrer consell a na Rosana Rivero: deixi que els professionals de l'Ajuntament i de les escoles facin la seva feina i dediqui's a ser feliç amb el seu infant.

C.V.F.

EL MASNOU VIU

Abril 2010. Obres. Pàg.6.

Nou edifici municipal on es trobava Correus Vell. Com és possible que de la construcció que ha rebut tantes crítiques negatives i un rebuig popular, se'ns digui que "amb el nou edifici es posa en valor un sector urbanístic destacat del barri antic"? Hem de plorar o riure? Un edifici que ja se'l coneix com EL PEGOT.

Un valor hagués estat recuperar un espai lliure per al barri antic, que està ben ofegat o, en últim extrem, deixar-lo com estava. Ara s'està condicionant la Plaça de Jaume Beltran (per suavitzar el disbarat anterior?) i el carrer Josep Llimona sense finalitzar! L'argument per portar-les a terme és que es fan "amb l'objectiu de millorar la relació de l'espai públic amb el nou edifici" (el Pegot). Parleu també "d'implantar un model de mobilitat de pacificació del trànsit de l'entorn". Por semblar, a qui no ho conegui, que es formava diàriament un terrabastall impressionant i que s'havia de solucionar. Xocs, baralles entre conductors...

Ho penseu de veritat?

¿Imprescindible un edifici nou, el PEGOT, i així una munió de persones es podran apropar a les noves oficines ben contents i satisfets perquè, per fi, el "Servei a les Persones" de l'Edifici Centre i l'Oficina d'Atenció Ciutadana de l'edifici Consistorial estrenen una edificació en consonància amb el que es mereix el ciutadà! I, a sobre, peatonal Peatonal? Ho veieu com un espai de passeig?

No entenem res. No se sap en què afavorirà els vilatans del Masnou Alt que el Servei a les Persones es traslladi més lluny. A l'Edifici Centre s'aprecien simplement a cop d'ull uns bons espais ben buits. Centralitzem, així evitarem grans desplaçaments als vilatans que hagin de tractar tres o quatre assumptes alhora, segons vàreu manifestar no fa gaire. Quantes vegades pot passar? Ens queixem per grans cues? El personal de l'Ajuntament és prou amable i no fa la impressió que treballi amb desgana ni se'ls veu atabalats.

Per a quan al carrer Rector Pineda unes senzilles bandes pintades per distingir on s'acaben els esglaons i evitar caigudes, que ja n'hi ha hagut i que consta que ho sabeu?

Molt bé la futura millora de l'Estació de Masnou anunciada per Antonio González, president d'Adif, i per Joan Rangel, delegat del Govern. En el mateix acte i davant les dites autoritats el Sr. Gisbert va fer esment de "les intervencions que s'estan duent a terme per millorar l'entorn del Torrent Umbert"(?) En què consisteixen? Potser tema

Okupes?

No podeu pensar que aquest malentès "paternalisme" de l'"és pel vostre bé", ens fa la impressió que no se'ns escolta per res i se'ns anul·la com a fills? Ens sembla percebre més aviat el "orden y mando". Ara que ja està tot beneït, demaneu opinió als "representants"(?) de l'Associació de Veïns del barri antic i a altres veïns i comerciants? Ens hauríeu d'haver escoltat abans del principal disbarat de l'edifici de Correus i en això bé que ens vam manifestar.

No fa gaire, en un anterior *Gent del Masnou* i suposem com a conseqüència de tantes crítiques com rebeu, va sortit publicat un escrit lloant la vostra tasca municipal, talment semblava un memoràndum dictat políticament que no pas una opinió personal. Quina agenda memorística per part de l'autor!

No som oposició.

Confíavem a ulls clucs en la vostra gestió al capdavant del Consistori i, per això, som més crítics. Amb les vostres actuacions, en aquest cas en matèria urbanística, (parlem també del Mercat Vell?), el desencís ha anat "in crescendo".

P.R.L.

L'AJUNTAMENT, L'EMPRESA MÉS GRAN?

Del 2003 ençà la població del Masnou ha augmentat un 6%. Com és possible que en el mateix període de temps les despeses de personal de l'Ajuntament hagin augmentat un 70%? Em sembla que no hi ha arguments de cap mena per justificar-ho, llevat que queda palès el poc seny i l'exces

de rauxa amb l'administració dels diners de tots per part del "govern".

Mentre al Masnou cauen empreses perquè tenen dificultats i la crisi els passa factura, la casa gran, gestionada alegrement, creix com l'escuma. Cap problema, aquesta no farà fallida, només cal esprèmer cada any una mica més el contribuent i el forat queda tapat. No s'hi val anar arreu encantant-ho tot sota el paraigua "progressista", mentre s'estigui inflant el globus de mala manera. Això és hipocresia i engany, i també, per què no dir-ho?, mala gestió. Tant criticar la bombolla del totxo, i estan fent el mateix amb el sector públic.

Com és possible aquesta lleugeresa amb el dispendi? I alhora la poca cura reiterada amb el procediment, no rendint comptes a la Sindicatura dins del termini i no aprovant el pressupost abans de començar l'any. Estem a principi d'abril i encara l'Ajuntament no té el pressupost aprovat. En una empresa privada no durarien ni cinc minuts.

No sé on anirem a parar, però segur que tard o d'hora acabarem pagant els plats trencats.

Llorenç Birba i Fonts

UNA MALA NOTÍCIA

Amb estupefacció lleigeixo a "el Masnou Viu" els laments de l'Alcalde perquè no podrà proposar l'aprovació dels pressupostos municipals fins al mes de maig. Caram, senyor Alcalde, si això ja és normal en el seu govern, l'any passat passà el mateix i segurament, si algú no els treu a vostès abans, tornarà a passar l'any 2011. O sigui, amb els

temps que corren, fins al mes de juny, anant bé, no tindrem comptes municipals; només sis mesos de retard, és un rècord que no solen aconseguir gaires ajuntaments, però al Masnou ja entra dins la normalitat. Així anem; la mala gestió administrativa i política, concretada en unes despeses de personal exagerades (50%), unes inversions, cares i fora de tota lògica (Mercat vell desviació del 30%, nou edifici d'oficines innecessari, rescat milionari dels terrenys de la Guàrdia Civil, etc.), juntament amb la baixada de la recaptació i haver-se polit els estalvis, tot això fa que sigui gairebé impossible renovar els contractes de serveis bàsics (neteja i recollida d'escombraries, per exemple) i poder quadrar els números, si no fos per l'ajuda del 2n

Pla Zapatero; aquesta vegada es veu que servirà per tapar part del forat econòmic i pagar el personal. I a sobre els amics d'Iniciativa i els semiamiguets d'Esquerra Republicana els fan passar per l'adreçador (quina coincidència, el fullotó d'ERC ha sortit justet al mateix temps que la seva "mala notícia"), es veu que ara ja s'han posat d'acord. Quant més ens costarà als masnovins tot aquest desgavell, renegociar el deute a l'alça i fer inversions per acontentar una minoria, que a sobre és a l'oposició quan li convé? La mala notícia per als vilatans és vostè i els regidors que li donen suport, de dins i de fora del govern. No cal que s'hi esforci més; si no en sap, plegui.

Manel Martínez i Bernabéu

Gent solidària

Gent del Masnou

Petits encants de Gent del Masnou XXXI Festival DISMA 6 de juny

Durant tot el mes de maig podeu passar pel local social de *Gent del Masnou*, de 6 a 8.30 del vespre, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable. Recordem que és indispensable que no siguin de gran volum i que, sobretot, estiguin en bon estat d'ús i conservació: llibres, tasses, copes, ampolles, joguines, discos, gerros, etc., etc. i que es posaran a la venda, a preu supereconòmic, el dia del festival. La recaptació serà lliurada a DISMA.

Us agraïm per endavant la col·laboració i generositat.

GDM 25 anys
1985-2010

Dissabte 22 de maig.
Visita comentada a
l'exposició institucional commemorativa dels 25 anys de GDM

Dedicada a la numismàtica singular o exòtica de quatre continents. Trobada a les 6 de la tarda a la sala d'exposicions de la nostra associació.

38è Aplec de la Sardana El Masnou 2010

La junta de l'Agrupació Sardanista El Masnou vol donar les gràcies a totes les persones que van assistir al nostre 38è Aplec de la Sardana, per haver contribuït amb la seva presència a donar sentit a aquesta celebració. Va ser un dia gratificant per a nosaltres, ja que, després de molt treball de preparació, va donar amb escreix els fruits esperats.

Moltes gràcies també a tots i cadascun dels artistes que amb l'exposició de les seves obres, mitjançant *El Mercat de les Arts* incorporat a l'Aplec, van aportar-hi un motiu més d'assistència. Esperem que en justa reciprocitat, a ells també els hàgim proporcionat un element més de divulgació del seu art.

No volem deixar de recordar la bona estona que vam passar durant el dinar de germanor, que va superar els dos-cents comensals; i, no cal pas dir-ho, les vint-i-set sardanes programades, que, com és habitual, van interpretar magníficament les cobles *Marinada*, *Jovenívola de Sabadell* i *La Principal de Llobregat*, de les quals hem de destacar la d'estrena, obra de Sigfrid Galbany i Abril, titulada *25 anys de Gent del Masnou*, dedicada a aquesta entitat, que va ser molt maca i molt balladora.

També hem de destacar el concurs de colles improvisades, tant pel nombre de participants com per la seva qualitat. Ara toca pensar ja en el 39è Aplec; mentrestant us esperem a les ballades de la Plaça d'Ocata.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Memòria, o sia el que entenem amb aquest mot, és la paraula menys utilitzada quan parlem de certa gent pública i més si la seva activitat es remunta abans dels anys setanta del passat segle xx.

Estic flipant amb tota la parafernàlia muntada amb la mort d'en Samaranch, un fatxa reciclat a demòcrata, falangista de correatesges i visites al Franco, el "pijo" de Barcelona, que volia fer-se perdonar el seu arribisme donant unes olimpíades a la gent de casa seva. L'home que anava bellugant-se pel món com un exemple de persona justa, íntegra i democràtica.

Mentida tot. Va navegar sempre a favor del vent. Quan tocava ser un fatxa ho va ser sense vergonya i lluint l'uniforme de la falange, que, per cert, van ser els qui, un cop acabada la guerra del 36-39, van treure gent de les presons per afusellar-la, amb judici o sense, o, millor dit, paròdia de judici on l'advocat defensor només podia sol·licitar del tribunal la màxima clemència i poca cosa més. Per cert, la FAI va fer el mateix tres anys abans.

Aquest Juan Antonio, que després va catalanitzar el nom perquè creia que li serviria més a Catalunya, es va convertir sense penitència prèvia en el més nostrat dels catalans i va aconseguir el suport dels partits dits d'esquerres, perquè els va fer sortir a tots a la foto, i ja se sap que la propaganda gratuïta dóna vots i infla vanitats, i també, per què no?, fa pujar en l'escalafó del partit a tots els implicats, amb el consegüent augment de poder i sou.

Una cosa no li podem negar: es bellugava com peix a l'aigua en el procel·lós mar del poder, tant si manaven uns com els altres. Son les *rara avis* que fan el que calgui en cada moment per tal de seguir surant sempre. No tenen ideologia, però fan veure que sí, no saben de gairebé res, però els fan presidents o consellers de les més altes esferes econòmiques (de fet, compren la seva influència, que comportarà avantatges a l'entitat benefactora), reben barretades a tot el món perquè han fet desaparèixer les parts de la seva biografia que no els interessa, amb el recolzament d'una part de la premsa i del periodisme en general. Sonarà lleig, però prefereixo mil vegades un fatxa de la vella escola, que mai no ha renegat del seu ideal, que, agradi o no, és el seu, que no pas un baliga-balaga que va directe al sol que més escalfa. Dels fatxes "íntegres" no m'interessa el que pensen ni el que diuen; però, si s'ajusta a la legalitat vigent, tenen tot el dret a ser el que vulguin. Aquest punt de fermesa és el que no tenen els trepes. Viatgen sempre en primera classe i amb un estol de corifeus, que els regalen les orelles, aïllats del món real i creient-se per sobre del bé i del mal.

No és just que aquesta mena de gent acabin la partida de la seva vida sense que se'ls canti la canya, perquè hi ha quantitat de gent íntegra que resta en l'anonimat i fent bé la seva feina, mantenint la coherència en el pla polític i en el personal.

L'època de la Transició no es va tancar bé (potser en aquell moment era impossible) i encara ho estem pagant. Que li preguntin al jutge Garzón (que no és sant de la meva devoció) si els franquistes tenen o no tenen poder. El més terrible de tot és que aquesta gent s'autoproclama demòcrata i salvaguarda del país i això és el que no té sentit, perquè es posen una pell de be quan són llops feréstecs i en el fons els molesta que la gent pugui decidir amb el vot.

Cada dia estan més contents (els llops) perquè una gran part dels polítics els fa la feina d'expulsar la gent de les urnes amb la seva incompetència, la seva servitud al partit i la poca o nul·la consistència dels seus plantejaments, que giren i giren com un penell portat per la força del vent.

En fi, qui vulgui lloar el Sr. Samaranch que ho faci, allà cadascú amb els seus coneixements de la nostra història; però cal tenir memòria, senyors, i respecte per la gent que encara té records per haver-ho viscut en primera persona. I sí, està molt bé que Barcelona es modernitzés amb les olimpíades, però calia esperar un esdeveniment per tirar endavant les necessitats de la ciutat? No es podia posar Barcelona al dia sense les olimpíades?

Per què les ciutats han de funcionar a cops d'efecte? Qui en treu profit?

La resposta, la tenen els de sempre i no cal donar-hi més voltes, i la resta dels mortals només som un peó en la seva partida d'escacs.

Adéu a l'Associació Contra la Droga, del Masnou.

Per Jordi Godàs,

vocal de la **Vocalia Cívica** de GDM i expresident de l'**Associació Contra la Droga, del Masnou**.

A.C.D.M. és l'anagrama d'*Associació Contra la Droga del Masnou* i, tal com el seu nom indica, la seva funció està lligada amb la lluita contra les drogodependències.

Aquesta associació, que va néixer l'11 de novembre de l'any 1989, ha deixat d'existir el 3 de març de 2010.

Al 1988 *Gent del Masnou* va ser una de les poques entitats que van ajudar uns pares que estaven desesperats amb uns fills que es drogaven, i no hi havia coneixements dins la societat per saber què calia fer amb aquelles persones que perdien el cap per culpa de l'heroïna. No hi havia experiència de com tractar-les, què calia fer per ajudar-les a sortir d'aquell món que les consumia, fins a transformar-les en un residu de la societat.

Un d'aquells pares, Miguel Oviedo (q.e.p.d.), va aparèixer per *Gent del Masnou*, que érem una entitat nova al poble, per tal de parlar amb el President i demanar-li ajuda, ja que, encara que a l'Ajuntament el rebien, tampoc no tenien gaire clar què calia fer amb els drogoadictes i com ajudar-los.

Així va començar la relació amb el que seria més endavant l'ACDM. Es va decidir en Junta que la millor manera d'ajudar seria delegant algú de la Junta a ajudar el Sr. Oviedo i alguns altres pares i persones que els ajudaven, amb el seu recolzament. Es va decidir que fos la Vocalia d'Acció Cívica la qui s'encarregués d'aquest tema i anés informant la Junta de com es desenvolupava aquest afer.

Amb uns mesos es va poder aglutinar un grup de gent diferent, que estava preocupada per aquest fenomen nou al nostre país, i després de moltes reunions es va aconseguir crear una associació amb la finalitat d'ajudar els drogodependents, les seves famílies, fer pedagogia per evitar que el jovent caigués en el parany i procurar la reinserció dels afectats.

El Sr. Oviedo va morir i, a qui *Gent del Masnou* havia delegat per ajudar, es va convertir en el segon president de l'Associació. A partir d'aquella data fa més de quinze anys, el president ha estat la mateixa persona, ja que no hi ha hagut ningú que en volgués prendre el relleu.

No cal dir que, com que no disposàvem de gaires recursos, vam haver de buscar el finançament i els diners per posar en marxa la finalitat de l'Associació. Ens vam inscriure a la Generalitat, a l'Ajuntament, ens vam fer de la Federació Catalana d'Ajut als Drogodependents, i també a la UNAD (*Unión Nacional de Ayuda al Drogodependiente*) de Madrid. Tot això amb la finalitat d'aconseguir informació, ajuda i fons per poder portar a les granges i desintoxicar unes persones que perdien la qualificació de tals, en el moment que tenien el "mono", ja que no respectaven res ni ningú.

Gràcies a aquests contactes vam aconseguir que poguéssim rebre ajuda des del CAS de Sants, de Barcelona, per atendre tant pares com afectats, vam aprendre a dir no i a fer més durs els familiars, i també vam poder arribar a l'Ajuntament per demanar més col·laboració.

Cal dir que des de l'Ajuntament se'ns va escoltar i atendre, i que el Tinent d'Alcalde Dr. Cuartero i els qui el van succeir a Sanitat, ens va ajudar molt tant en les accions de prevenció, com en les d'atenció als afectats, i cal remarcar la seva lluita amb una funcionària del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, que va ser antològica, ja que va aconseguir que es reconegués en el currículum dels mestres les hores dedicades a prevenció de drogoaddiccions, per tal d'atreure més ensenyants a les campanyes que es van fer durant onze anys. Cal dir que també en aquella època el Poliesportiu va fer molt perquè es poguessin portar a terme les *Jornades Esportives Contra la droga*, ja que sense la seva voluntària participació i el suport dels seus treballadors, no s'hi haurien assolit l'èxit de participació i el ressò que van tenir.

Els anys van anar passant i les modes i usos de la droga han anat canviant; també va aparèixer la SIDA, i el nombre d'heroïnòmans va baixar, però ens va pujar el dels de la cocaïna i van sortir les amfetamines (pastilles). En anar-se morint els heroïnòmans, també van desaparèixer els familiars que ens van venir a buscar. Potser és comprensible, ja que havien patit molt i no en volien saber res més; això no ho sabrem mai.

La nostra Associació va ser una de les poques del Masnou en què un grup de uns disset joves van fer la prestació substitutòria a la nostra oficina, cosa que els va permetre seguir estudiant o treballant.

Hem estat el refugi d'algunes famílies, que ens han vingut, esfereïdes algunes mares, perquè han trobat un "porro" a la butxaca d'algun fill (en genèric tant pot ser fill com filla); hem aconseguit posar-les en contacte amb especialistes, que les han ateses i orientades en la manera de tractar el tema.

També hem ajudat a pagar parcialment la granja de desintoxi-

cació o el pis terapèutic a uns quants afectats, i hem ajudat familiars a reconduir els seus malalts per recaiguda, tant a centres de prop com lluny per treure'ls de la proximitat de l'entorn. Però els temps han anat canviant i els grups voluntaris, com era la nostra Associació, sembla que actualment no hi tenen lloc; els sistemes de subvencions són molt més difícils d'aconseguir, ja que sembla que la normativa generada ve donada per pagar solament, per part dels poders públics, el 50% de la inversió, i les entitats que no poden generar recursos no poden assumir aquest cost.

No podem fer campanyes de conscienciació si no disposem de la meitat del pressupost com a mínim per fer-ho, a part que primer s'ha de pagar el 100%, i després ja et retornarà el 40%, i uns mesos més tard el 10% restant. Els socis protectors que ens anaven pagant la quota anual s'anaven perdent pel camí i cada vegada era més difícil de fer-ne de nous.

Els poders públics actuals (Ajuntament i Generalitat) prefereixen que tot el que sigui voluntari desaparegui, i es creen més treballadors públics, que han de substituir els privats. Hi ha la paradoxa que ens els anys 80 es promovia professionals de la psicologia, pedagogia i metges a especialitzar-se en drogodependències. Actualment, ara que ja hi ha unes infraestructures fetes i que han demostrat que funcionen, poden dedicar-se a crear el mateix i a poc a poc dedicar els recursos als aspectes públics, i la gent i organitzacions que durant molts anys han estat donant un servei que no existia, es queden despenjades.

Després de més de quinze anys, i per causes de salut, el President d'ACDM ha hagut de plegar i no ha trobat ningú que el rellevés. La feina feta per aquesta Associació ha estat amb tota la intenció d'ajudar la nostra vila en el tema de les drogadoccions. Per aquest motiu quan un grup de l'oposició va demanar en un ple municipal, fa uns mesos, que es fes un *Observatori de les Drogues* al Masnou, no vam entendre que l'equip de govern hi votés en contra, ERC s'abstingués i que quedessin sols el PP i CiU. L'interès dels vilatans ha de ser per davant de les qüestions de partit i de qui ho presenta. Sí és cert que recentment l'equip de govern ha presentat una altra moció amb diferent nom, que s'ha aprovat.

Han de tenir en compte que ara no podran, des de l'Ajuntament, donar el telèfon personal dels qui treballàvem a l'ACDM quan un familiar desesperat els demani què ha de fer amb el seu drogadoctie o amb el "porro" trobat a la butxaca d'algú.

No hi serem, ja hem tancat la barraqueta, esperem i desitgem que la col·laboració amb el "Proyecto Hombre" per fer-ne la prevenció als instituts els doni un gran èxit, ja que serà un triomf per a la vila.

Fins a sempre.

Associació **ontra la Droga**
D E L M A S N O U

esplai d'estiu 2010

Del 28 de juny
al 29 de juliol

Fotografia de la piscina en un esplai d'estiu als jardins de l'escola El Petit Vailet

Horari: de 9 del matí a 5 de la tarda. **Adreçat** a nens/es de 3 a 8 anys.

Activitats pròpies de l'estiu, piscina cada dia, ping-pong, treballs manuals i sortides.

El Petit Vailet: Ventura i Gassol, 29 el Masnou 93 555 57 11

Vailets: Av. de la Gaïetana.53, 55, Alella 93 555 09 00 (darrere el camp de futbol del Masnou)

La màquina de fer bitllets.

Segona part

Per Joan Maresma Duran

Hem arribat al 2010 i el comunisme ja no ens preocupa. Ni Corea del Nord ni Cuba fan por a ningú. L'Exèrcit Roig ja no imposa cap règim pro-Moscou i l'únic que fa es vendre gas, petroli, Sukhois, Migs o Kalashnikov, és a dir, armament.

Això sí, els últims anys han estat de crisi. Crisi, que sembla que no s'acaba. Els governs han gastat molts diners en obres i programes socials, han adquirit alguns bancs i no ens han acabat d'escanyar per tal que puguem comprar alguna cosa al centre comercial...

No hi ha res de nou: hi ha una demanda de serveis públics i al mateix temps resistència a pagar més impostos i a cap polític no li agrada que el recordin com el qui va retallar X prestacions socials. Però –pel que es veu– ja no existeix cap màquina de fer bitllets...

I si mirem enrere? L'any 1945 va acabar una guerra espantosa i el món estava en ruïnes. Però hi va haver un Pla Marshall i Europa occidental –en relativament pocs anys– es va recuperar. Quant va costar la reconstrucció d'Alemanya o de Japó? Quant va costar mantenir tropes i armament? I la Guerra de Corea? I la de Vietnam? Quant va costar mantenir règims corruptes però que eren anticomunistes: els titelles d'Argentina, Pinochet a Xile o Ferdinando Marcos a les Filipines? I com es pagava tot això? D'on sortien els diners? Hi havia una màquina que els fabricava?

El mes passat escrivia que trobava a faltar el comunisme. És molt fàcil escriure això, ja que segurament a Europa occidental es vivia millor i desconec com vivien a Polònia o a Romania –desconec també el nivell de vida que tenen actualment els països del desaparegut Pacte de Varsòvia– i és una miqueta egoïsta –o molt– aquest raonament.

Però aquesta crisi ha suposat un augment brutal de la despesa pública i, si es retallen les prestacions que ofereix l'estat, retirar los estímulos –llegeixo a

la premsa– potser sí que es pot interrompre la recuperació econòmica i que els governs no puguin atendre les víctimes principals: els qui no tenen feina i els més pobres. Aquesta crisi ha donat l'oportunitat als polítics: carta blanca per gastar. Però no era de franc... O sigui, que tenim la pregunta del milió d'euros: Com es paga aquest compte? I a diferència d'anys enrere, no hi ha la màquina que fabrica els bitllets...

Diuen que sí, que hi ha senyals de recuperació en alguns països. En els PIGS, no. Curiosa aquesta sigla, que vol dir porcs en anglès. Aquest bloc es caracteritza per l'elevat endeudament i el baix dinamisme econòmic. Fins no fa gaires anys, es podia devaluar la moneda, però en l'actualitat no es pot fer això. Cap país no pot devaluar l'euro i Alemanya o França no ens trauran les castanyes del foc. Perquè

els comptes quadrin només queda l'opció de contenir les despeses i elevar els impostos.

Potser tot això és el declivi relatiu d'Europa. No sé si Europa només fa discursos progressistes i té bon màrqueting. Sembla ser que a Europa la crisi que va començar el 2007 l'hagi afectada més que als EEUU. Llegeixo que la caiguda del PIB americà és de 2,5% i a Europa és de quasi el 5%. Tal vegada Europa viu de les velles glòries del passat i és un continent envellit i amb molts privilegis, però aquests privilegis són excel·lents: educació pública, sanitat pública, transport públic, etc.

Sóc conscient que escric una miqueta d'economia i que no hi entenc gens de gens. Entenc, no obstant, que no es pot gastar més del que entra; i això em sembla raonable. Demano però si hi ha moltes bajanades en aquestes ratlles, que són només impressions i agraeixo que algú em pugui corregir o explicar més clarament aquest assumpte.

Però em fa l'efecte que les coses no van bé –i Espanya, molt menys–: el govern socialista –atenció: un govern que es diu d'esqueres– estudia allargar la vida laboral fins als 67 anys... I diuen que el sistema de pensions se'n va a can Pistras el 2021...

Els meus pares i l'oncle Cid i la tia Rosa –l'oncle Josep i la tia Teresa ja no hi són, malauradament– van tenir una joventut ben complicada amb la guerra civil i la postguerra. Però eren joves i tenien l'esperança en un futur millor. A mi em fa l'efecte que, si arribo als 65 anys, encara em tocarà treballar un grapat d'anys més, ja no hi haurà seguretat social i la sanitat pública serà com al tercer món, o sigui, un desastre.

Tot això sembla l'Armageddon i segurament és una exageració. Espero estar ben equivocat i que aquestes previsions siguin només el resultat d'una reflexió equivocada. Al cap i a la fi res no envelleix tan ràpidament i tan malament com els futurs d'antiga ment.

Però això sí, trobo a faltar la màquina de fer bitllets...

DEL CELIBAT A LA PEDOFÍLIA

Per Joan Camps i Ortiz

El llibre "El Fenomen Humà" del jesuïta Pierre Teilhard de Chardin és un intent de situar l'home enmig de l'univers, que evidencia que no es pot ser teòleg i científic sense contradir-se i que els antulls vaticans interpretant la Bíblia i sobretot la difusa biografia de Jesús afebleixen la seva credibilitat. Molt perdó haurà de demanar el catolicisme, obligant-se amb penediment, contrició i voluntat d'esmena si vol redimir el cúmul de pecats acumulats contra el vuitè manament atribuït a la llei de Déu i que mana: *No posar fals testimoni ni mentir.*

"El Fenomen Humà" va estar censurat quinze anys pel Vaticà (del 1940 al 1955), cosa que en va impedir la difusió fins al 1955, quan ja n'havia mort l'autor. Com a breu referent en tradueixo un fragment: *"en el descobriment de l'espai sideral, desproporcionat a la comprensió humana, només l'energia permet donar una hipòtesi consistent a la nostra existència i el cosmos que ens envolta. L'energia és l'entitat universal d'on tot emergeix i a on tot va a parar com si fos un immens oceà. Energia... l'esperit nou... Energia el nou déu."*

A casa nostra tenim l'antecedent biogràfic de Jaume Balmes (1810-1848), a qui amb notable preparació teològica als vint-i-quatre anys no va ser aprovada la seva tesi aspirant a una canongia de Vic. Tenia gran talent, però la seva independència de pensament xocava frontalment amb l'apatia mental dels membres del tribunal. En dos intents posteriors tampoc no se li van concedir el curat. Tres anys abans de morir, guanyant-se la vida fora de l'àmbit clerical edità "El Criterio", un llibre escrit en un cop de geni que proposa un conjunt de regles per diagnosticar la veritat. A l'igual que Teilhard de Chardin, quan Balmes

aplica el "criteri" per donar credibilitat a l'existència del Déu, també es troba que la seva objectivitat científica i els seus coneixements teològics entren en col·lisió. Aquest llibre avui té quasi plena vigència per a l'anàlisi de qualsevol problemàtica de present, però grinyola quan en el capítol V l'autor s'esforça en l'obediència teològica i renuncia a aplicar el criteri —tradueixo del castellà—: **"La impossibilitat absoluta i els dogmes"**.

Sota aquest títol Balmes escriu:

"El dogma de la Trinitat i el de l'Encarnació són certament incomprensibles a l'home dèbil; però no són absurds. ¿Com és possible un Déu tri, una naturalesa i tres persones distintes i a la vegada idèntiques en naturalesa? Jo no ho sé; però no tinc dret a inferir que això sigui contradictori."

M'he fixat en Balmes perquè, al meu entendre, assenyalava un dels gravíssims errors que han originat l'escàndol que està trasbalsant amb retroactivitat el pontificat de Benet XVI. Jaume Balmes va ser un nen a qui, a costa de gran sacrifici, els seus pares només van poder costejar l'estudi de les primeres lletres i és, als set anys quan, mitjançant una beca, l'ingressen en el Seminari Conciliar de Vic.

Històricament l'església ha abusat de posar un plat a taula i aixoplugar els fills de famílies humils omplint els seminaris amb vocacions infantils, enclaustrant nens atrets amb subterfugis i sotmesos a una disciplina religiosa, integrista i draconiana i apartats del referent del gènere oposat. O sigui, un reclutament de nens vivint entre nens i assolint el procés evolutiu natural de l'adolescència enmig d'adults del mateix sexe, els quals acumulen la deformació d'haver estat educats des de la infància en el mateix procés antinatural, on la dona, si no és iconografia de la virginitat, és

considerada com a temptació i pecat. No s'ha de ser ni psicòleg ni psiquiatre per avaluar aquest "segrest" d'infants, com a àmbit de cultiu de totes les patologies mentals que afecten les persones adultes que, per una raó o una altra, no han assolit d'una manera natural el seu desenvolupament sexual.

Malauradament, en negar l'evidència de tan greus errors, que és mentir, hi afegeixen el pecat de supèrbia, quan els doctors de l'església, ufanosos d'ignorància il·lustrada, s'arroguen ser l'única intel·ligència per discernir la veritat dogmàtica i, que passats els anys, no rectifiquen els preceptes erronis que frenen el progrés de la humanitat.

En realitat, l'escàndol dels abusos provats i reconeguts són la conseqüència natural de l'instint reprimat, i els fets que ara surten a la llum tenen la naturalesa lògica dels reductes tancats sotmesos a discriminació de gènere i disciplines antinaturals, sigui en clans familiars, vestuaris compartits, casernes, campaments o presons. El catolicisme justicier i lapidant només pot demanar perdó en haver malbaratat la màxima alligadora de l'Evangelí, que sovint ha oblidat: *Qui sigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra.*

Històries de la vila

Per Joan Muray

MISCEL·LÀNIA MASNOUENSIS – 2a part

993-1993 1000 anys de la història poc, o gens, coneguda del Masnou.

1r quart de segle XX

VACUNACIÓ a les escoles i costures del Masnou

Aquesta mesura mèdica, de la qual s'ha trobat constància, abasta un període que va des del 1908, la data més segura, fins a una o dues dècades més endavant.

El fet més interessant del llistat, un esborrany, són els noms dels llocs d'ensenyament que hi havia al Masnou d'aquell temps, i molt especialment a com els va "batejar" el funcionari que va confeccionar la llista. Quan no en sabia el cognom, hi posava el motiu o l'ofici del pare.

Els col·legis hi són esmentats amb aquest nom; però, del que ara diríem guarderies o jardins d'infància, aleshores en deien "custura", i n'hi havia bastants. En posarem la llista tal com està, i només al primer col·legi i al que trobareu en sisè lloc hi ha l'edat dels alumnes:

1- ESCUELAS PÚBLICAS 1908

Manuel Lafarga, 13. Gabriel Pagés, 12. Buenaventura Ramentol, 10. Manuel Puig, 12.

Setmanari "El Micu", del 1917.

Les escoles municipals quan se'n deia el "Cumú".

Jaime Llorens, 10. Jaime Parés, 12. Feliciano Grau, 10. Juan Casals, 10. José Duran, 14. Fernando Flo, 13. Jaime Grané, 10. Juan Duran, 12. P. Rosés Serra, 12. Celestino Mayolas, 4. Antonio Ramentol, 4. José Gibernau, 12. Pedro Solé, 12. Francisco Regás, 10. Mateo Martí, 10. José Ventura, 8. Juan Juriol, 9. Juan Lluch, 10. Manuel Berdaguer, 10. Juan Sinca, 11. Benito Ribas, 11. Antonio Lloret, 10. Fernando Torrell, 10. Juan Lluch, 5. Juan Muray, 4.

2- CUSTURA, S. FRANCISCO Nº 3

Leonor Garcia, S. Torrell, G. Bert, S. Vidal (à) Caiona.

3- CUSTURA, GINESTA, 56

Matali, Parens, Andreu, Jaime Juriol.

4- CUSTURA, CATERRA Nº 4

Conchita Boté, Teresa Garcia, Maria Juriol, Leocadia Boté, Josefa Puig, Josefa Boté, Josefa Comerma.

5- CUSTURA, CATERRA Nº 36

Leonor Muray, Manau, hijo de Sinteta, hija de Fogonero Chala, Estevan (a) Pau del Vi, hijo de

Roura, Valls.

6- ESCUELA JAIME VILLÁ.

Pablo Bertran, 14. Isidro Estol, 14. Luis Varona, Luis Sanmartí.

7- CUSTURA, CARMEN, 31

Soledad Grané, "Piñasas", "Serena", Siset, hija capataz tren, Isidro Ribas.

8- ESCUELA MUNICIPAL

Ignacia Salomó años 4, Angela Montserrat (Carmen nº 11), Antonia Duran (à) Murdicu, Francisca Ramentol (à) Sacho.

9- ESCOLAPIAS

Filomena Sala (de la Paz), Pepita Pagés Coll (de can Pagés y Simón), Carmen Casanovas y A. Casanovas (de can Lluch), Candida Marés (por enferma no se ha vacunado), Pepita Terradas.

10- PARVULOS C/. QUINTANA

Pepito Pujadas (à) Samalsa), Pepito Fernandez (hijo de Mariano de las gaseosas).

11- ESCUELA ANCHOBA

Antonia Maristany (hija de Grau Soberano).

Carrer de la Quintana (ara Pere Grau), on venien tortuga pescada al Masnou. Foto J. Isern.

12- CUSTURA MADAYA

Dugas de can bota, hijo d'en Feliu Baldufas, hijo de Tabares, Pepet Carnicé, Maresmas.

Aquest capítol és potser el més sucós, ja que la denominació *sui generis* que en fa el funcionari dóna peu a una mena de gimcana per desxifrar qui és qui.

Intentarem fer entenedor, si més no, els col·legis i carrers poc comprensibles per al ciutadà d'avui, ja que, a més d'usar-se poc els motius familiars, molts noms del carrers han canviat. Per mitjà del número assignat a cada col·legi explicarem on era o qui era.

- 1. Es refereix al conegut popularment com el "Cumú", ara ESCOLA OCATA.

- 2. El c/ *San Francisco* ara és un tros de Camí Ral que porta el nom de c/ Barcelona.

- 3. El c/ de la Ginesta d'aleshores és l'actual Dr. Curell.

- 4 i 5. El c/ de la Cattera d'aleshores és l'actual c/ Rafael Casanova.

- 6. L'*Escuela Jaime Villá* era l'escola coneguda com dels Mestres Villà, que estava al carrer, ara, del mateix nom.

- 7. El c/ *Carmen* és l'actual c/ del Capità Mirambell.

- 8. La *Escuela Municipal* deu

ser el mateix que l'1.

- 9. Les *Escolapias* segueix sent el mateix col·legi de l'actual c/ de Jaume I.

- 10. El c/ *Quintana* és l'actual carrer de Pere Grau.

- 11. L'*Escuela Anchoba* estava a l'actual c/ de Pere Grau, a la casa de la gran pedagoga Rosa Sensat, que de motiu familiar era "ca l'Anxova". El devia portar ella o algun familiar.

- 12. I *Custura Madaya* devia correspondre a algun familiar del capità Ramentol o el capità Sanjuan, que tenien com a motiu familiar *Medaya*.

1920-1930 - VENDA DE CARN DE TORTUGA. El nunci ho pregon.

La venda d'aquest animal marí es produïa quan els pescadors masnovins de l'època en pescaven, i es feia a la casa de Mariana Marfà, que era a l'aleshores carrer de la Quintana (ara Pere Grau, 27).

Quan les barques portaven el preuat menjar, ells mateixos avisaven el "nunci", que ho feia saber a tot el poble. Els nuncis eren normalment empleats municipals (serenos, agutzils, etc.), els quals, després de fer un toc amb una mena de corneti, feien l'anunci corresponent. Resseguien tot el poble, i es

paraven de tant en tant, especialment en cantonades, des d'on el veïnat els pogués escoltar. El darrer que hem conegut fou en Joan Colomé i Fàbregas, el popular "Joan sereno", que ho feia amb una trompeta, lluent i afinada, amb la qual ens delectava amb uns solos esplèndids.

1920-1930, ? - Els PÀNIKER, al carrer de la Ginesta

Aquesta família, de renom dins el món cultural, va viure un temps, no en sabem exactament quant, a l'aleshores carrer de la Ginesta (ara c/ Dr. Curell).

El pare, d'origen hindú, i la mare catalana hi vivien amb els tres fills, dos nois i una noia. Els nois arribarien a ser importants exponents de la cultura, en Raimon, filòsof i teòleg, i en Salvador, escriptor, enginyer i llicenciat en lletres. Pel seu color de pell, heretat del pare, eren coneguts entre la mainada com "els *negritos*".

1933 - SUBHASTA D'UN ASE a la Sala Consistorial

El fet, tot i que podria semblar una befa o un doble sentit, és ben cert. Va anar així, segons consta en documents oficials:

- "EDICTE. Don TOMÀS FERRETER SUST, Alcalde President del Illtre. Ajuntament de la Vila de

La "Cooperativa del Masnou". Foto Teresita Torres.

Masnou:

FAIG SABER: Que en aquest Terme Municipal, i per als Agents de l'autoritat, fou recollit un burro, que fou abandonat i que aparenta tenir uns dos anys d'edat, quines senyes són: Color gris, amb una clapa blanca, i te 1,25 metres d'alçada, va descalç de les quatre potes, porta un cabèçal deteriorat, i un ronsal trencat amb senyals evidents d'haver sigut arrossegat per terra.

Les persones que puguin acreditar la seva possessió, poden passar a recollir-lo, mitjançant el pagament de totes les despeses que hagi ocasionat desde el moment que fou recollit.

Ço que es posa en coneixement del públic per general coneixement i a tots els efectes que siguin necessaris, advertint-se que per aquesta Alcaldia, s'instreix el respectiu expedient, donant-se al present anunci, la publicitat que sigui necessària.

Masnou, 19 Octubre 1.933.

L'ALCALDE,

(signat i rubricat)

Passats vint dies, i sense novetats respecte a l'animal, l'Ajuntament dictà un nou edicte, que deia:

- EDICTE. Don TOMÀS FER-RER I SUST, Alcalde President de l'Ajuntament Constitucional de la Vila d'EL MASNOU.

FAIG SABER: Que no havent comparegut el propietari del burro que fou recollit a la via pública el dia 5 del passat mes de setembre, malgrat totes les gestions que s'han vingut realitzant, la publicitat que s'ha donat a l'assumpte i els Edictes que han estat publicats als periodics oficials de la Província; l'Ajuntament, en la sessió de 2ª convocatòria celebrada el dia 6 del corrent mes, va acordar treure a pública subhasta l'animal de referència, fixant el seu valor com a tipus de subhasta, en SETANTA-CINC pessetes, de quina quantitat, després de

pagades totes les despeses que ha ocasionat l'expedient que s'ha instruït, el sobrant serà destinat a beneficència.

L'acte de subhasta tindrà lloc a les Cases Consistorials, Saló de Sessions, el dia 17 del mes en curs i hora de les 17 de la tarda. Per a prendre part en aquesta subhasta cladrà fer un dipòsit del 25 X % de l'import fixat i presentar la corresponent cèdula personal i altres documents que acreditin la personalitat del concursant.

Aquesta subhasta es subjectarà a tots els tràmits reglamentaris, de conformitat al que disposa la vigent Llei, a quines disposicions deuran atendre's tots els que hi prenguin part.

La qual cosa faig pública per a general coneixement i a tots els efectes que siguin necessaris.

EL MASNOU, 8 de novembre del 1933.

L'ALCALDE.

(signat i rubricat)

Com veieu, tot legal. El pobre ase perdut va estar seixanta-cinc dies menjant per compte del municipi, però el qui va comprar-lo va haver-ne de pagar la despesa.

1936-COOPERATIVA EL MASNOU

Al Masnou, de cooperatives, n'hi ha hagut dues i sota diferents règims; una, la que esmentarem aquí, és la que portava el nom de la vila i es va inaugurar l'any 1936, i que després de la guerra va ser on es distribuïa el racionament.

L'altra era de la fàbrica coneguda com a "can Xala", de quan l'empresa es deia "La Indústria Lonera, S.L", i estava situada al xamfrà del torrent Umbert amb el Camí Ral (sector del c/ Mossèn Jacint Verdaguer).

De la Cooperativa El Masnou (municipal), que es trobava a la confluència dels torrents Xic (ara c/ Bonaventura Bassegoda) i el de Vallmora (ara c/ Roger de

Flor), en una casa estil masia, que hi havia on després hi va haver l'edifici de Correus. Cooperativa, que els masnovins en el seu argot en deien "la comparativa".

D'aquesta, se n'ha trobat el ban que es va fer amb motiu de la inauguració. Diu així:

- "ALS CONSUMIDORS D'EL MASNOU. El prop vinent dis-sabte dia 20 del corrent a les 3 de la tarda, obrirà les seves portes la Cooperativa que porta el nom de la nostra vila. Està instal·lada al carrer del Capità Maristany Noms. 15.

La Cooperativa vendrà al públic l'esmentat dia 20, i en dissabtes successius fins a nova ordre, per tal de que els compradors puguin constatar la qualitat i el preu dels nostres articles i l'honestetat que regula les nostres transaccions.

Quan els consumidors que encara no siguin socis s'hagin convençut del que és la nostra Cooperativa i desitjin formar-ne part, trobaran totes les facilitats. Solsament els serà exigít que vinguin de bona fe a ajudar l'obra social de la Cooperativa la qual està inspirada en altes finalitats democràtiques i humanes. Els compradors no socis deuran comprar en moneda oficial de l'Estat.

El Masnou, juny del 1936"

(continuarà)

FONTS CONSULTATS

- Arxiu Municipal del Masnou
- Fons Pere J. Bassegoda
- "Masnou". 1928. De Pere J. Bassegoda.
- Arxiu-Biblioteca Comte de Llar, de can Teixidor.
- Diari "La Vanguardia"
- Setmanari "El Micu", de Bada-lona, any 1917.
- But. de *Gent del Masnou*: 127 i 152.
- Escrits de Lluís Galera i Isern
- Emilia Marfà i Farreras
- Pepita Ballester, vda. de Pere Mayolas.
- Enric Omella

LA CORAL XABEC I EL DIA DEL RAM

Per Esteve Pujol i Pons

Aquest any, el diumenge 28 de març va ser el Dia del Ram. Una gentada omplia la Plaça de l'Església i també una gentada va omplir la Parròquia de Sant Pere durant la celebració litúrgica d'aquest Diumenge de Passió o de Rams.

La Coral Xabec no hi va pas faltar; que en fa d'anys qui hi som i hi participem amb els nostres cants; ens unim a la comunitat cristiana que es reuneix per fer memòria de l'entrada clamorosa de Jesús a la ciutat santa de Jerusalem i també per fer el seu memorial de Mort i de Resurrecció.

Hi vam tenir un convidat ben especial: Wolfgang Amadeus Mozart; ell hi va posar música durant la processó d'entrada, quan els fidels segueixen Crist amb palmes i palmons i rams d'olivera (la primera part de *Misericordias Domini cantabo in aeternum* [KV 222]); i durant la proclamació de l'evangeli de la passió segons Lluc, tres fragments de la *Missa de la Coronació* [KV 317] van ajudar a aprofundir el text que escoltàvem: l'inici amb veus blanques de l'*Agnus Dei* conclouia el sopar pasqual de Jesús; la segona part del *Kyrie eleison* subratllava el penediment plorós de Pere en haver negat per tres vegades el Mestre; el *Crucifixus etiam pro nobis* del Credo era com una portalada del camí cap al Calvari.

No ens deixava encara el geni de Salzburg; durant el bes de pau i la

fracció del pa, el *Dona nobis pacem* amb què acaba l'*Agnus Dei* va emmarcar aquests dos gestos litúrgics abans de la comunió.

I la reunió cristiana va tenir com a comiat la primera part del *Credo in unum Deum*, com un esclat de fe joiosa.

Ho veieu com Mozart ens hi va ser un convidat d'honor?

Tanmateix alguns altres grans mestres hi van voler prendre part; així Franz Joseph Haydn ens va oferir el *Pater, dimitte illis*, primera de "Les set darreres paraules de Jesús a la Creu" com a aclamació abans de la lectura evangèlica; i la música del *Consummatum est*, penúltima paraula, durant la preparació de les ofrenes.

Johann Sebastian Bach va tancar la lectura de l'evangeli amb el Coral 23 de la Passió segons sant Mateu *A vós vull acostar-me*.

I Franz Schubert, el gran romàntic, va estar amatent a fer-nos sentir l'*Stabat Mater* [D 175], tràgicament adolorit, durant la comunió eucarística.

Tot un luxe musical de comptar amb invitats com aquests, no us sembla? Que no es cansin mai de venir-hi; els hi trobaríem a faltar!

I dos compositors de casa nostra es van voler afegir a la festa: Albert Taulé amb el cant d'entrada a tota la celebració *El sisè dia abans de Pasqua*; i també amb el *Sant, sant, sant*, de la Missa del Papa Joan, cantat per tota l'assemblea; i Domènec Cols amb el salm 21, *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* com a cant responso després de la lectura del profeta Isaïes.

No hi podia haver cap raó per trencar la tradició establerta de fer la fotografia anual de tota la Coral a les escales de la parròquia. I la hi vam fer, mentre ressonava el *Cànon de la Pau*, desig perenne, auguri freturós, ideal irrenunciable.

Lluïa el sol de primavera.

Mentre vulguem cantar, la vida destruirà la mort, segur.

MORABITS, GRIGRÍS I ALTRES MISTERIS D'ÀFRICA

(segona part)

Per Jordi Canal i Soler

En Sidiki, el nostre guia, hi creia, en els poders del morabit. Com també creia que si es barrejaven les aigües del riu Bani i del Níger hi havia risc d'explosió, o que si al país Dogon els morts s'enterressin sota terra també acabarien saltant pels aires. Per què, si no, inhumaven els cadàvers en lleixes de roca al penya-segat? A l'Àfrica és fàcil creure en aquestes coses, perquè gran part de tot el que succeeix és un signe susceptible d'interpretació. L'únic que fa falta és saber-ne el significat. I en Sidiki havia après a entendre'n el significat. Un estel fugaç indica que al poble morirà algú important. Si en sacrificar una gallina tallant-li el cap corre una estona aletejant, però després cau enrere, hi haurà bones notícies. Si caminant per un camí trobem un conill, això ens portarà sort. En Sidiki ens explicava aquesta i altres realitats africanes mentre caminàvem sota el penya-segat de Bandiagara, resseguint la formació rocosa que delimita el país Dogon.

Encara que va ser criat com a musulmà, als dotze anys en Sidiki va decidir que volia ser animista. El seu avi havia estat un dels fetillers animistes més importants de la regió i li va traspasar tots els coneixements a la manera antiga: l'últim vòmit del fetiller, l'últim alè de vida i d'erudició que va deixar anar l'avi d'en Sidiki van ser ingerits pel seu nét ambició de saber. Així, la saviesa del vell va passar al jove, i aquest al seu torn la passarà a

algú altre. En un món de tradició oral, si no es fes així, quan un vell mor seria com si una biblioteca es cremés.

Amb els coneixements perbocats per l'avi, en Sidiki va aprendre a endevinar el futur. Ens en va fer una demostració en la forma més senzilla, el llançament de nous de cola. Morades o blanques, sempre d'un gust amargantíssim, les nous de cola (*Cola acuminata*) són un dels regals més preuats que es poden fer al cap d'un poblat, i entregar-li una bona quantitat de nous assegura un bon tracte d'hospitalitat durant l'estada. Els vells les masteguen, i en un país on la religió predominant és l'islamisme, que prohibeix l'alcohol, l'efecte estimulant de la cola és més que benvingut. Però a banda de la utilitat gastronòmica de la cola, per tot Àfrica es fan servir per interpretar el missatge dels déus. Com si es tractés d'una espècie de símbol del Ying-Yang, la nou de cola es pot dividir en dos lòbuls semiesfèrics, i depenent de la posició en què queden les dues parts, la interpretació és una o altra.

En Sidiki li va demanar una nou de cola a un vell del poble i la va partir. Els dos lòbuls morats brillaven vellutats al sol del migdia. Estàvem dinant en una terrassa ombrejada a Kanicombolé. Als nostres peus, a l'ombra de les ceibes i baobabs de la plaça del poble, bullia el mercat acolorit pels vestits de les dones i les mercaderies esteses als seus peus.

En Sidiki agafà les dues parts de la nou de cola i les llançà sobre la taula.

—Quina ha estat la pregunta que li has

fet?— li vam preguntar.

—Si tindriem un bon viatge.

—I què ha dit?

—La nou de cola diu que teniu el millor guia que podíeu tenir.

En l'art de la futurologia, en Sidiki és capaç d'anar un grau més enllà. És capaç de llançar els cauris i entendre'n el significat. Ens ho va demostrar aquella mateixa nit a Teli. L'aire fresc de la nit saheliana bufava lleugerament per sobre les parets de fang del pati on ens trobàvem. En una petita taula de fusta, il·luminada per les nostres llanternes frontals, en Sidiki va deixar caure d'una bossa una pila de conquilles de *Cypraea moneta*, el mol·lusc que des de temps immemorial va servir com a moneda de canvi a l'Àfrica. Blanques, petites i totes diferents, n'agafà un bon grapat amb la mà, i amb un moviment ràpid les deixà caure sobre la taula. Una sobre l'altra, a grups o separades, girades o del dret, apuntant cap a una direcció o cap a l'altra, les conquilles van quedar en una conformació, que en Sidiki va estudiar amb gran interès.

—Clarament aquesta petxina és una dona— va dir-li en Sidiki al Jordi P., un dels nostres companys—. Veus com és més ampla que les altres? I aquest ets tu, mirant-la fixament. Això vol dir que parleu. A veure què passa ara?

En Sidiki va arregar les petxines i les va llançar de nou. L'escampall ara tenia una altra forma.

—Ah! Mira ara! Ets tu mateix i la dona darrere. Això és clarament un signe de matrimoni.

En Jordi P. va alçar les celles de nou. —I veus aquesta petxina que està muntada sobre l'altra? Fa clarament referència a l'acte sexual... Ui! Però això que la petxina home tingui aquesta esquerdada aquí no m'agrada gens. Hi ha algú de vosaltres que pateixi de les parts de baix?

<http://apuntsdeviatge.blogspot.com/>

**Centre
d'Acupuntura
Salut i Bellesa
Imma Bosch**

Diplomada universitària en
infermeria.

Doctora en acupuntura,
mesoteràpia i especialista
en dietètica i nutrició.

22 anys d'experiència

Lluís Millet, 27
93 555 85 03 - 93 555 76 77
93 555 03 56

Hores convingudes

XI Fira Comercial i Gastronòmica del Masnou

**Diumenge 30 de maig de 2010
a la plaça dels Cavallets**

Artesans des de
1948

Galeria d'art en cristall

Sant Miquel, 24 · El Masnou
93 555 69 92

De tot per a la cuina

TALLERS DE CUINA I

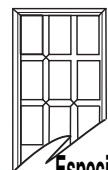
CURSETS TOT L'ANY

El Masnou

Sant Felip, 45. 93 540 97 41
Badalona

Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51
elcullerot@hotmail.com

SERRALLERIA D'ALUMINI

ALUMINIOS

MASNOU,SL

Especialistes en aparadors · Fabricació pròpia

Finestres abatibles · Portes i finestres
lacades en tots els colors i imitacions de
fusta · Tanques i vidres de seguretat per
a tot tipus de portes i finestres

EXPOSICIÓ I VENDA

Navarra, 14 · 93 555 37 78 El Masnou

centre de salut i bellesa

Teràpies naturals
Activitats terapèutiques
Estètica
Relaxació

Primer de Maig, 20
93 540 46 11

www.flordemaig.net

Hi trobaràs el teu equilibri

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

GENT DEL MASNOU Dr. Agell, 9 · 93 540 39 29 · 08320 el Masnou
Correu electrònic: gentmas@suport.cat · www.gentdelmasnou.cat

SOL·LICITUD D'ADMISSIÓ DE SOCI

Nom i cognoms:

Adreça: Telèfon:

Adreça electrònica DNI:

Noms i cognoms cònjuge/parella:

Quota anual 2010: 30,50€ (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa Adreça

Núm. de compte / llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

Signatura del sol·licitant

El Masnou.....de.....de.....

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

La innocència infantil

La capacitat fabuladora d'en Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) fa que sigui capaç d'abordar qualsevol tema, com demostra en aquest magnífic *Kafka i la nina que se'n va anar de viatge*¹, en què recrea una obra molt especial de l'escriptor txec en llengua alemanya Franz Kafka (Praga, 1883 - Viena, 1924); una obra perduda, la notícia de la qual només ens ha arribat a través dels comentaris de la seva darrera companya sentimental: Dora Dymant, o Diamant segons les fonts. Es tracta, ni més ni menys, d'un conjunt de cartes que l'autor de *La metamorfosi* va escriure per a una nena, Elsi en l'obra de Sierra i Fabra, que un bon dia va trobar plorant desconsoladament en un parc de Viena perquè havia perdut la nina, anomenada Brigida. Per tranquil·litzar-la, a Kafka, no se li va ocórrer altra cosa que dir-li que la nina se n'havia anat de viatge, i davant de la pregunta sorpresa de la nena de com ho sabia, ell, no va dubtar d'atribuir-se l'ofici de carter de nines. Una feina que consistia a rebre les cartes de les nines viatgeres i lliurar-les, i sovint llegir-les i tot, a les destinatàries; una feina que Kafka va fer amb intensitat i goig al llarg de tres setmanes, en què va fer viatjar la nina per tot el món, la va fer créixer i independitzar-se, alhora que feia créixer la jove mestressa, que esperava amb delit l'estona diària de lectura al parc. Sierra i Fabra recrea la història amb el domini del gènere narratiu que el caracteritza i alhora ens hi parla d'amor, de somnis, de futur, de por..., de tot allò que pot ajudar a créixer un infant. Però també ens hi evoca la creació literària, el valor terapèutic de la paraula, la funció gairebé màgica de l'escriptor... Un llibre breu, però intens i emotiu, que pot fer reflexionar joves i grans i que ha estat molt ben rebut per la crítica, a més d'haver aconseguit el Premi Nacional (estatal) de Literatura 2007 en la versió original en castellà: *Kafka y la muñeca viajera*. Una versió que també ha estat utilitzada per a alguns muntatges teatrals, tant a diversos indrets de l'Estat espanyol com d'Amèrica del Sud. Un llibre que no dubtem de recomanar, alhora que tampoc no dubtem de recomanar-ne una bona correcció a l'editorial, ja que hi ha un abús de possessius (p. 49, per ex.), una barreja del tractament entre vós i vostè (p. 75-76, per ex.), alguns usos preposicionals incorrectes (p. 71 per ex.), algunes mancances de pronoms febles (p. 53, per ex.)... que ens fan pensar que la traducció del castellà no s'ha fet amb prou cura.

¹ Jordi Sierra i Fabra. *Kafka i la nina que se'n va anar de viatge*. Editorial Estrella Polar (Grup 62), (Col·lecció La Via Làctia). Barcelona, 2009 (2008 a Empúries). Il·lustracions de Leticia Ucin. 149 pàgines.

GRACIAS A LA VIDA.

Cuatro muertes y ningún entierro, de Fidel Amat.*

Per Esteve Pujol i Pons

Fidel Amat és barceloní, ha passat gairebé tota la vida a l'Argentina; no fa gaire que va tornar a Catalunya i viu al Masnou on té família; canta a la corda de baixos de la *Coral Xabec*.

Químic, ceramista, ajudant de laboratori d'anàlisis clíniques, psicoterapeuta fenomenòleg, professor universitari de psicologia, psicòleg forense, doctor en ciències penals, màster en no sé quantes coses, especialista en risoteràpia, viceministre del Govern de Buenos Aires per a la prevenció de la drogoaddicció, practicant d'esgrima i jutge oficial de competicions d'espasa, iniciat en arts marcial, cantant de tangos, treballador d'indústria tèxtil, negociant d'espècies i condiments, fundador de la Creu Roja Juvenil d'Argentina, defensor dels drets dels obrers, esquerrà en política (de comunista a peronista), viatger impenitent... viu de miracle quàdruple (*cuatro muertes*), però encara està ben viu (*y ningún entierro*). I em deixo oficis, facetes i altres coses que trobareu al llibre. Per exemple, escriptor (és evident!)... i escandalitzador de monges (és cert, però no és tan evident). Tot això, pel cap baix, és Fidel Amat, l'autor d'aquest llibre, que vam presentar al vespre del dissabte 17 d'abril a *Gent del Masnou*.

En realitat és una autobiografia, però la podríem fer passar per novel·la d'aventures, llibre d'intriga, relats d'amors i desamors, narracions bèl·liques, crònica política apassionada i *La Casa de la Troya* per a estudiants... O sigui entre el *Tirant lo Blanc*, *Curial e Güelfa* i *El Lazarillo de Tormes* passant per unes quantes tragèdies de Sòfocles.

El nostre B.C.Aribau a l'oda *A la Pàtria* parlava dels *fats*

Fidel Amat, autor del llibre, al centre de la taula, en la presentació de l'obra a Gent del Masnou.

perseguidors, és a dir, del destí, de la planeta que ens segueix obstinadament, inexorablement, tant si volem com si no; impuls tràgic del qual no ens podem escapar, que ens encalça amb tossuderia. El Fidel també té uns fets perseguïdors en economia, en política, en negocis, en salut, en amors, en estabilitat local, en estabilitat emocional, en pau familiar... El número 7, per exemple. Els lectors ja veureu de què va la cosa. M'imagino, i no m'equivoco, que si el Fidel juga a la rifa, a la Primitiva, a la 6/49, no apostarà pas mai al 7! I de la seriosa facècia dels pantalons a Andorra, què en podem dir?

Quan es presenta un llibre, la missió de qui el presenta ha de ser d'obrir la gana, fer picar la curiositat, convidar a llegir-lo. El Fidel em va demanar que li presentés el llibre, i ho vaig fer amb aquesta intenció descarada. I també hi vull engrescar els lectors d'aquest butlletí.

Per si encara no ho he aconseguit del tot, us en llegiré dues frases que us seran prou enllaminidores: *En mi vida no hay*

un solo momento de respiro. Déu n'hi do! I l'altra, que li va dir un amic seu, que devia ser un poeta finíssim: Eres un profesional de la vida.

No sempre tenim la sort de trobar-nos amb un professional de la vida, perquè el Fidel Amat n'és un enamorat professional, malgrat tot, repeteixo malgrat tot; i ho és tant, que és capaç de dir-se cada matí *Avui és el primer dia de la resta de la meva vida.*

El Fidel té un cor delicat, molt delicat, però molt gran i gens envellit; ens ha fet un cant a la vida atrafegada, molt atrafegada, però molt viva, molt VIDA.

Gràcies a la teva vida, Fidel. Gràcies perquè en aquest llibre ens hi has deixat treure el nas i arribem a la conclusió que val la pena.

*Amat, Fidel: *Gracias a la vida. Cuatro muertas y ningún entierro.* Ediciones La Tempestad. Barcelona, 2010.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Josep Ferrero i Balaguer

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lectors, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. "Una història de l'Univers i de la Vida" i un exemplar de la "Rondalla Còsmica" tret del llibre virtual. Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va nàixer en un petit poblet d'un país "molt nostre", i de ben jove s'interessà per la nostra cultura. Fins als onze anys va viure en sis ciutats, en dos estats i va freqüentar cinc escoles. Els seus orígens familiars eren llunyans, en part, i els més propers eixien dels dos costats de la "ratlla".

Ha escrit diferents novel·les: als 27 anys "La revolta dels geperuts", i al cap de dos anys "Les dones de paper" i tres anys més tard "La guerra dels cornuts".

Deia que si les parets del carrer Major de son poblet parlessin, "segur que s'expressarien amb l'accent i els mots de Bernat Desclot". I ell hi aprengué la llengua dels "avis que l'havien heretat de llur gent". No li calgué ni estudiar els verbs irregulars, com hagué de fer per aprendre el rus, l'anglès, el llatí, el castellà, el romanès o l'italià. Els avis els parlaven ben correctament de sempre.

Fa tan sols vint anys, pràcticament tots els habitants d'aquell estimat poblet encara la parlaven, i ara amb gairebé el doble d'habitants sols el deu per cent són autòctons.

Ha assistit sovint a la UCE, i d'ella diu "en surts purificat", és com l'aigua de Lurdes. Per a ell un ideal seria "que la llengua dels avis tornés a ser la llengua dels llavis"; fa el que pot "per reanimar les ombres dels mots marçits".

Al seu país un bon dia els pares, com "seguint les lleis d'un complot diabòlic, tots alhora, van començar a parlar a la mai-

El nostre personatge col·labora regularment a El Periódic així com a les revistes El Temps i L'Avenc. Ha fet classes a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada.

nada" la llengua de l'Estat (el que fa tenir estat propi, tot el contrari del que feren els finesos).

Té una frase "impactant": "La llengua de Ramon Muntaner s'hi ha evaporat com la boira d'un matí d'estiu."

No defuig atacar frontalment qualsevol màquina de destruir memòria, no calla res, però sempre ho fa amb gràcia.

I va quedar força sorprès que alguns "potesnegres" procedents d'Orà encara parlessin la llengua d'Ausiàs Marc d'una manera sensacional.

Fou precisament a la UCE on va iniciar-se en el camí cap a l'independentisme, i ha considerat la llengua comuna com "un eix de la seva personalitat". La considera com un fruit de la seva terra. I diu "s'ha de fer entendre als altres" que el sentir-se'n "ens permet d'arribar a la plenitud de la nostra identitat".

Per a ell son Estat "viu amb un cadàver de la seva bessona del nord a l'armari. L'han embalsamat ben bé però a vegades s'escapen males olors". Aquestes "olors" que de tant en tant es desprenen, tot i ser prou bessones, les veig més allunyades que el parlar d'aquells "potesnegres".

EL GUANYADOR DEL MES PASSAT:

Marta Forn Ossorio

EL NOM DEL PERSONATGE:

Robert Lafont

Contes del Masnou

TRANSPORT DE TROPES

Per Josep Condeminas

Un tumultuós clamor mantenia una mica acoquinat Saturní Pagès, oprimint entre els seus companys de fila per pujar als vagons d'aquell llarg comboi. Els familiars arribats per acomiadar-se dels seus es barrejaven amb la tropa, i semblava que d'un moment a l'altre volguessin marxar amb ells. Els llums de l'enorme Estació Central es debilitaven davant la creixent claredat del dia, que es filtrava pels amplis finestrals de la gran cúpula de l'estació. Una banda interpretava de tant en tant una marxa militar per mantenir els ànims caldejats. De sobte, els altaueus començaren a llançar ordres i consignes, i els oficials s'afanyaren a apressar l'embarcament de la tropa. Des de la capçalera del comboi la locomotora llençava xiulets d'avís i raigs de vapor, que s'escampaven per l'andana. Una última abraçada, un últim petó... Una forta sacsejada, i el comboi es va posar en marxa i va sortir lentament de l'estació entre llàgrimes i adéus.

En un aferrissat forcejar, en Saturní havia aconseguit un lloc preferent a la porta del vagó de mercaderies, barrada amb dues barres de ferro. Durant hores s'extasià contemplant el paisatge, que discorria lentament davant el seus ulls deixant que el pensament retrocedís i revisés la seva trista vida. Orfe de pare i mare, vivia sol en una modesta casa del barri d'Ocata del Masnou, malvivint del modest sou de dependent d'una ferreteria, treball que avorria, encara que íntimament reconeixia la seva falta d'esperit, d'iniciativa, de coratge per lluitar i obrir-se camí per la vida, ni tan sols havia conegut l'experiència d'agradar-li una noia, la seva incapacitat per tractar-les el col·lapsava. Finalment, la guerra civil havia esclatat i la seva cridada a files, tot i ser tan dramàtic el seu destí, quasi havia estat una alliberació per fugir d'aquella alienant existència. El tren minorà la velocitat i es parà finalment en un encreuament de vies, en

ple camp, a la vora d'un petit poble.

—Eh, nois, dones a la vista!— cridà excitat un company petit i bru.

El reclam va fer que tothom s'abalancés cap a la porta del vagó i, en efecte, a uns vint metres de distància, per un caminet que vorejava la via, s'acostaven vuit noies joves portant cistells i estris de conreu. Algunes es cobrien el cap amb un barret de palla, altres amb un mocador nuat sota el mentó. Les noies es pararen davant del vagó d'en Saturní i intercanviaren amb els nois un confús diàleg de bromes i rialles. En Saturní es fixà en una d'elles. Era bonica, menuda, amb un graciós ble de cabells castanys que sobresortien de sota un mocador blau deslluït pel sol, que cobria el seu cap; i quan, somrient, la noia va mirar-lo, en Saturní sentí per primera vegada un cúmul de sensacions com mai no havia experimentat. Déu meu! Aquella noia només el mirava a ell...

Una sobtada sacsejada i el tren va reprendre la marxa lentament. La mirada de la noia s'entristí. En Saturní sentia una sequedat a la gola i un neguit inexplicable. De sobte, en un gest impulsiu, s'arrancà la cadena i la medalla d'or del coll, que li va regalar la seva mare, i la donà a la noia. Aquesta, instintivament, estirà el braç i agafà el que li donava aquell noi; però, quan s'adonà del seu valor, tornada, va fer el gest de tornar-la-hi.

—Per favor, queda-t'ho i prega per mi. Un prec inesperat que fins i tot va sorprendre el mateix Saturní.

El tren anava agafant velocitat. La noia començà a córrer. En Saturní l'observava com si l'hi anés la vida. De sobte, ella s'arrencà el mocador del cap i, en un últim esforç, l'hi donà, a aquell soldat desconegut.

—Tornaré!— cridà en Saturní.

Ella s'aturà respirant entretalladament i l'acomiadà amb la mà fins que el tren desaparegué en l'horitzó.

El moment màgic tan sols havia durat uns minuts., el temps just per donar pas a un altre tren. En Saturní es quedà una estona contemplant com el crepuscle ombrejava el paisatge, deixant que el vent ventilés la seva cara, fent volar el seu pensament cap a aquella noia de mirada dolça, desitjant de tornar-la a veure.

En Saturní Pagès va morir al front de l'Ebre una freda matinada del mes de febrer. Una bordada d'obusos de l'enemic havia destrossat la seva posició, i el seu cos restà inert sobre la terra, amb una expressió d'infinita sorpresa a la cara, quasi semblava que somrigués, com si la mort l'hagués sorprès pensant quelcom agradable, potser en aquella noia bonica corrent amb la seva medalla a la mà...

Nuat al seu coll, agitat per la gèlida brisa, un mocador blau tacat de sang, amb aroma de dona, d'esperança d'amor...

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

RECORDANT L'AMIC JOAN BOSCH

Alguna vegada, perquè ja sé que molts de vosaltres trobeu a faltar la pàgina de "Foteses" del tan recordat senyor Joan Bosch, voldria en memòria seva imitar-lo, però se'm fa cada cop més difícil.

En primer lloc perquè la seva qualitat literària i narrativa és molt difícil d'assolir i potser també perquè em manquen la imaginació i la gràcia de la qual feia gala, tot i la seva reconeguda modèstia.

L'acudit graciós, el que ens fa somriure; perquè el que fa esclatar en rialles ja sobrepassa el nostre intent i el trobem agosarat, fins i tot fora de lloc.

Penseu que està mal vist contar acudits de tartamuts; per allò que algú pot aixecar-se de la cadira increpant-te: *Vostè, vostè, vostè, a més de tenir po poca gràcia té po po poca educació. Ximplet més que, més que xim, xim, xim...*

De coixos: i que algú s'aixequi i se t'acosti brandant amenaçador un bastó amb un puny d'ivori tan gros com una bola de billar. O també de cecs: que s'atansin temptant el terra amb la punta del seu extensible pintat de blanc per demanar-te que et disculpis de l'atreviment.

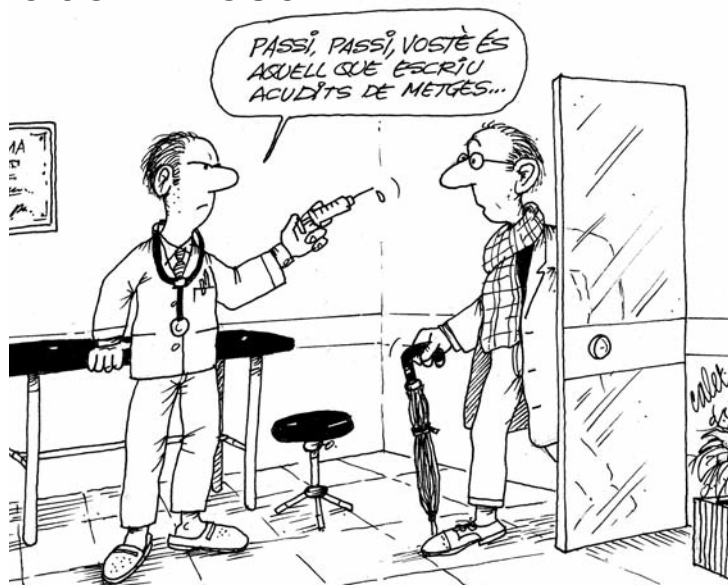
D'andalusos, catalans i gallecs n'hi ha a totes les regions d'Espanya; i de Lepe, arreu del món.

Els qui surten de l'armari perquè no tenen penja-robes, irradien un no sé què d'una sensibilitat que enamora a molts.

Si es tracta d'anglesos, alemanys i espanyols, sempre guanyen aquests darrers, tot i que són mes baixets que els de la Gran Bretanya i tenen el cap més rodó que els alemanys.

De les senyores o senyoretetes que treballen pel seu compte i, malgrat la baixa temperatura, llueixen un escot generós i una minsa faldilla, que tan sols tapa allò que es vol ensenyar... quin fred es passa a la parada! Cap comentari.

Si vols espiar-te amb allò del "tonto del pueblo", sempre pot haver-hi algú que se senti al·ludit i et demani expli-

cacions.

D'ennassats (*gangosos*) amb veu de nas, i de polítics afanyats en la requalificació de terrenys erms fins ahir i curulls de possibilitats per obra i gràcia d'un pacte i d'unes rúbriques que els revaloraran fins a l'impensable i s'haurà de transferir l'erari a un paradís perquè puguin anar al cel amb cos i ànima, comprant amb previsió un cinturó "Gürtel" amb força forats... no en parlarem.

De militars, de sergent per amunt, ni parlar-ne. De monges i capellans, a causa de l'educació rebuda, Déu ens en guardi.

Els pobres sords amb l'aparell amagat darrere l'orella als quals, en oir l'acudit, pugi la mosca al nas.

Els acudits sobre civils, gitanos i gallines (amb perdó de les darreres i dels altres). Ens en guardarem bé prou de fer-ne cap comentari jocós.

Doncs què ens queda que no sigui mal vist: els de marits disfressats de víkings. Els de metges i infermeres, i que, quan arribis al consultori, obris la porta i vegis el doctor amb la xeringa a la mà i, amenaçador, et digui: *Passi, passi, vostè és aquell que escriu acudits de metges en el butlletí "Gent del*

Masnou", oi?

De l'humor negre, que és el color del dol; el d'aquell empleat masnoví de "La Funerària", que ens deia tot seriós i convençut que preferia despullar una viva que vestir una morta.

De catalans als quals, per deixar anar la pela, hem colpejar el colze i encertar "l'os de la música" perquè, de no ser així, no hi ha res a fer. Ni un so, ni un sou.

Doncs bé, benvolguts/des lectors/es, ja em direu què ens queda dels acudits diguem-ne convencionals? Els dels "marcianitos", els de vídues que tenen gana i set de justícia?

D'exploradors perduts en el desert amb la cantimplora buida. De mariners que resen quan cenyeixen mura estribord el temporal i reneguen quan corren confiat al vent en popa rodona.

I per finir i no cansar-vos esmentarem els d'en "Jaimito" amb les seves entremaliadures d'un final picant d'un verd pujat de to.

Deixem-ho tot tal com està, deixem-ho tot per bé i permeteu-me recordar amb nostàlgia la pàgina "Foteses" del senyor Bosch i poder seguir oferint-vos, amb més o menys encert, uns retalls d'allò que, com sempre, anomenem "Gairebé tot això és veritat".

Fira de Sant Ponç

FICOEM 2010

Fira Comercial i Empresarial de Teià

Teià 8 i 9 de maig

FARMÀCIA MUÑOZ

Fórmules magistrals
Anàlisis preventives
Homeopatia
Plantes medicinals
Dietètica infantil
Dermofarmàcia

Pg. de la Riera, 130
93 555 35 18
Teià

Adriana

TERRA, FOC METALL

93 555 76 40

RESTAURANT
Enric

Menús diaris
Carta selecta

Pg. de la Riera, 86
93 540 06 01
Teià

*El Racó
de les Flors*

**FLORS I PLANTES
ORNAMENTS
FLORALS**

Pg. de la Riera, 77
93 540 46 37
677 70 45 90
Teià

PORTES AUTOMÀTIQUES i MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissors
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 · 93 540 72 40 (Hores convingudes) · El Masnou
P. Buvisa. C/ Indústria 14 · 93 555 93 88 · Teià

www.automatismesenric.com

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Tothom deshonrós, Garçon!

Tot el mes de maig a **La Villarroel** passen coses i coses. En efecte *Tres dones i un llop*, amb direcció de **Carol López**, ens apropa una obra de Javier Daulte on es parla de l'amor i els seus excessos; tot ho vehicula el treball actoral de Carme Pla, Amparo Moreno, Mireia Aixalà i Roger Coma. De llops, el món n'és ple.

El dijous **6 Lluny de Nuuk** de Pere Riera (Canet de Mar, 1974) s'estrena al Teatre Nacional (**TNC**, Sala Tallers) per romandre-hi a escena fins al dia 30, final de mes. Harmonies aparents: justa la fusta!

Fem un parèntesi i saltem a la nostra capital de comarca.

Mataró rep la companyia Dagoll Dagom al Teatre Monumental, que exhibirà allí *La nit de Sant Joan* el divendres 7.

Del **12** al 16 de maig *La bella dorment* a càrrec del **Ballet de Moscou** fa una visita fugaç a Barcelona (**Teatre Coliseum**). Tan dorment com tots nosaltres.

Del **14** al 30 de maig la Compañía Nacional de Teatro Clásico presenta a la Ciutat Comtal *El pintor de su deshonra* de **Calderón de la Barca** (1600-1681), amb direcció d'Eduardo Vasco, al Teatre Victòria. Tantes injustícies com les que tenim avui.

Els dies **15** i **16**, en el marc del (sempre interessant) Cicle **Radicals Lliure** (13 de maig al 5 de juny), al **Teatre Lliure**, una bomba escènica, l'**Angélica Liddell**, hi ofereix *Te haré invencible con mi derrota*. Abans haurà estrenat el cineasta Albert Serra, després hi actuarà el genial actor **Diego Anido**. Posem per cas. I al cabàs.

El dimecres **19** comencen les representacions de *Marburg*

Marburg al TNC
Foto David Ruano

del (sòlid, visionari, lloable) dramaturg català **Guillem Clua** (Barcelona, 1973) al **TNC** (Sala Petita). Epidèmies: justa la fusta! Fusta, fusta, fes-te fotre!

L'actor Sergi López torna amb el seu arxifamós, premiat i elogiadíssim, *Non solum*. Ara ho fa a l'escenari del Teatre Poliorama (del **20** de maig al 20 de juny de 2010).

No ens en podem estar! De dues coses... Una: el dissabte **22** en **Quimi Portet** (www.quimiportet.com) presenta *Viatge a Montserrat* al Centre Cívic (c/ Esperança, 19-21) de **Premià de Mar**. La segona: el poeta, traductor, dramaturg i director teatral **Lluís Solà** (Vic, 1940) acaba de treure al mercat editorial *Entre bellesa i dolor* (Edicions 62, març del 2010). Dintre d'aquest tresor, uns dels seus versos ens diuen (pàg. 78): "No arriben cartes, ni postals, ni telegrams / dels qui deixaren l'ombra i l'imperi impermanent, / i si cridem els noms només els noms responen (...)". Tampoc a en **Baltasar** –rei meu– **Garzón** li arriben cartes, ni postals, ni telegrams, contra l'imperi permanent (cameleònic). Quina vergonya! Que en som de miserables i apocopsats, acomodaticis, ximpls i simples. Felços se sentiran al Valle de los Caídos. Espanya és una. I falsa. Guineu i bardissa.

Correfocs 10

Festa Major del Masnou 2010

Colla de Diables
del Masnou

Sents pudor de sofre quan et tires un pet? Potser et notes uns petits bonyis al front? O t'està sortint una cua darrere el cul? No pateixis, això és que ets una persona infernal. Si tens més de 12 anys vine'ns a veure a la Colla de Diables.

Perquè ens expliquis les teves ganes de cremar el Masnou o d'atabalar el personal, et convoquem el dimecres dia 21 de maig a la sala de conferències de Can Malet a 2/4 de 8 del vespre.

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Sempre té la boca closa,
cosa que és de desitjar;
quan obri per tu la boca,
que Déu t'empari, germà.

Resposta: e| u|uxo|

AMICS I ESCOLTES ANTICS DEL MASNOU

XII ACAMPADA ESTEL·LAR

Maig, dissabte 29 i diumenge 30: farem la nostra acampada estel·lar al càmping El Vedado a Vallromanes (ctra.del Masnou a Granollers km.7, 93 752 90 26).

Preu : 23 €. Menors de deu anys: 15 €. Esmorzar i dinar a càrrec de l'organització.

Ingressos al número de compte:

2013 0768 74 0200503468

Caixa de Catalunya, 93 540 38 53

Romà Fabra, 11, del Masnou

COMERCIANTS DEL CARRER SANT MIQUEL

matalasseria

Grau

Code d'Adreces

DISTRIBUIDOR ASOCIADO

Sant Miquel, 6.
Tel. 93 555 15 38

El Clip
papereria

Material d'escola i oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats
Belles arts

Sant Miquel, 15
Tel. 93 555 64 24

**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**
Urgències
93 555 73 52

Horari de dilluns a dissabte
de 10 a 1 i de 2/4 de 5 a les 8

Sant Miquel, 9 El Masnou
Tel 93 555 73 52

Finques

Meslloc
LLIGOÑA CAVETANO

93 555 69 03
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23
el Masnou

Joaquín
molineix
DISSENY
EN CRISTALL

Més de 50 any en
l'artesanía del vidre

Serem a la fira
diumenge 31 de maig

Sant Miquel, 24
El Masnou 93 555 69 92

La punta de la llengua (13)

Per Esteve Pujol i Pons

Hi ha llengües, com el basc, que no tenen síl·labes accentuades (tòniques) ni no accentuades (àtones) a l'hora de pronunciar-les; d'altres llengües, com l'anglès o l'alemany en tenen, però no ho indiquen; i algunes com l'italià o el francès en tenen, però no sempre ho indiquen; el català i el castellà en tenen i sempre ho indiquen. Però les síl·labes fortes o tòniques no sempre coincideixen en català i en castellà. Cal fer-hi atenció. Us proposo uns quants exemples, en què no val a badar:

Cal fer recaure l'accent en la lletra **i** en anunc*io*, anunc*es*, anunc*ia*, anunc*ii*, anunc*is*, anunc*in*; aprec*io*, aprec*es*, aprec*ia*, aprec*en*, aprec*ij*, aprec*is*, aprec*in*; benefic*io*, benefic*es*, benefic*ia*, benefic*en*, benefic*ij*, benefic*is*, benefic*in*; canvi*o*, canvi*es*, canvi*a*, canvi*en*, canvi*i*, canvi*is*, canvi*in*; copi*o*, copi*es*, copi*a*, copi*en*, copi*i*, copi*is*, copi*in*; estudi*o*, estudi*es*, estudi*a*, estudi*en*, estudi*i*, estudi*is*, estudi*in*; glori*o*, glori*es*, glori*a*, glori*en*, glori*i*, glori*is*, glori*in*; humili*o*, humili*es*, humili*a*, humili*en*, humili*i*, humili*is*, humili*in*; odi*o*, odi*es*, odi*a*, odi*en*, odi*i*, odi*is*, odi*in*; pronunc*io*, pronunc*es*, pronunc*ia*, pronunc*en*, pronunc*ij*, pronunc*is*, pronunc*in*; renunc*io*, renunc*es*, renunc*ia*, renunc*en*, renunc*ij*, renunc*is*, renunc*in*; sac*io*, sac*es*, sac*ia*, sac*en*, sac*ij*, sac*is*, sac*in*; ... i així cal accentuar les formes germanes de tots els verbs que tenen l'infinitiu acabat en **consonant+iar** (acariciar, agraciari, conscienciar, contagiar, custodiar, espifiar, espoliar, influenciar, negociar, plagiar, potenciar, premiar, propiciar, regraciar, sentenciar, viciar, vilipendiar...)

Una cosa, doncs, és la cò*pi*a, la glò*r*ia, la pronú*n*cia, la renú*n*cia, la custò*d*ia... i una altra és que ell cop*ja* l'examen, ell es glori*ja* de si mateix, ell pronunc*ja* bé les paraules, ell renunc*ja* al títol, ell custodi*ja* la casa...

En resum: canvi*a*, odi*a*, estudi*a*, pronunc*a*, premis... rimen amb **Maria** o **dia** o **simpatia**; i copi*es*, aprec*es*, contagi*es*, negoci*es*... rimen amb **manies** o **tenies** o **masies**; i apreci*is*, renunci*is*, glori*is*, sentenci*is*... rimen amb **confiis** o **refiis**.

Exposicions

Fins al 28/5

"NUMISMÀTICA SINGULAR O EXÒTICA" . "Monedes" d'Àfrica, Amèrica, Àsia i Europa. Quasi cinc mil anys d'història. Exposició institucional commemorativa dels vint-i-cinc anys de Gent del Masnou

Del 29/5 a l'11/6

"UN MAR DE COLORS" a càrrec dels alumnes de Queralt Viladevall

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

2n. dimecres de mes, de 7 a 2/4 de 9 del vespre, a Gent del Masnou. PROPERES TROBADES:

Dimecres **12 de maig**

Curs d'iniciació a la Gaita Escocesa

Per a totes les edats i a qui pugui interessar d'aprendre aquest instrument. No són necessàries nocions de música. Mètode tradicional.

Curs trimestral:
cada dijous de 2/4 de 8
a 2/4 de 9.

Preu, 40 €

Socis, 25 €

Podeu reservar plaça a

Gent del Masnou,

Dr. Agell, 9

93 540 39 29

gentmas@suport.org

Horari del local social:
Feiners de 6 a 8 del vespre

Visita cultural

Masia de "Can Teixidor"

Diumenge 23 de maig, a les 10 del matí, a la porta de la masia. **Inscripcions** al local social de Gent del Masnou.

Places limitades. No hi seran admeses les persones que no s'hi hagin inscrit prèviament.

Conferència-col·loqui

Dijous, 13 de maig, a les 19.

"La UNESCO i les iniciatives ciutadanes al seu entorn"

A càrrec de Josep Maria Samaranch, expresident d'AMICS DE LA UNESCO DE BARCELONA.

Organitza Associació UNESCO El Masnou, amb la col·laboració de Gent del Masnou.

Taula rodona EDUCACIÓ

Dimecres 2 de juny a les 19

"EDUCACIÓ EN VALORS"

Emprenedoria en els joves

A càrrec d'Esteve Pujol i Imma Pulido

L'organitza: *Dones d'Avui El Masnou*, amb la col·laboració de Gent del Masnou.

Concert de cant coral

Dissabte 8 de maig a les 21.30. A la Parròquia de Sant Pere del Masnou:

Festival de Cant Coral del Maresme 2010 de la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC), amb la participació de les corals *Polifònica Joia* d'Alella, *Esclat* i *Atàlia* de Teià i *Xabec* de Gent del Masnou.

Concert a benefici d'ESQUIMA.

Diumenge amb lletres

Diu. 30 de maig a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del **Grup Rauxa** de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

Arran de sòl

Per Pledebuit

Ja ha passat la santa setmana; bé, per a vosaltres, quan llegireu aquestes ratlles, ja farà un mes i escaig, però jo he de fer la feina força a l'avançada i l'acabo de passar.

Doncs bé, això en què els qui es diuen creients (en aquesta part del món) representa que haurien d'estar en recolliment i meditant amb passió, ara, com ja he comentat altres anys, es lliuren a un desori que els porta d'un costat a l'altre, talment com gats famèlics quan veuen menjar. Oh, i això que diuen que hi ha crisi.

Potser aquests, els creients, ho fan per distreure's del desgavell que tenen a nivell de conductors i manaies, que, pel que es veu, no ve d'un pam quan es tracta de sexe, encara que sigui, com diuen ells, contra natura i amb éssers no preparats. Déu n'hi do el que està passant, i això que no fa gaire que s'ha destapat la caixa dels trons. I encara tenen barra de dir que és un complot.

Bé, deixem-ho, ja que no ho puc entendre; perquè, com sabeu, nosaltres, els de quatre potes, que anomenem irracionals, ho fem quan ens plau i amb qui ens plau; però això sí, amb el consentiment de l'altra part; i, si l'altra no ho vol, passem i prou, i a buscar algú a qui plagui.

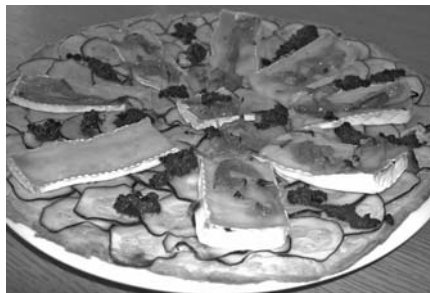
I per desgavell, aquest, però econòmic, el que es destapa avui sí i demà també, entre la classe política, i també entre més d'un dirigent d'entitat. A aquests tampoc no els ve d'un pam, però per robar, i encara pretenen que els creiem? Oh, i el bo del cas és que, si és que aconsegueixen de ficar-los a la garjola, doncs compleixen quatre dies de la condemna i, quan surten, de les peles desaparegudes, res de res per aquí. Bé, per aquí no, però pel país dels helvètics potser sí. Amb tot aquest desori de sexe i peles, se m'acut aquella dita d'una vella masnovina que deia així: *En aquest món, tot ve d'un pam, el que hi ha de la butxaca a la bragueta.* Quina raó tenia aquesta àvia, oh i això que aleshores, al seu temps, tot i que sempre n'hi ha hagut, era ridícul el que passava comparat amb ara.

I parlant de desoris, que com ja he dit n'hi ha pertot arreu, què me'n dieu (només de dos) dels que passen al país de ponent? El d'un jutge que, sí, ja ho sé, va d'"estrella", però que ara volen engarjolar per voler destapar l'olla dels crims de la dictadura. Quina barra, oi? Vull dir els qui abans manaven i encara ho fan. I l'altre desori, el que està passant amb aquells jutges constitucionals que des de fa quasi quatre anys s'estan mirant amb lupa i microscopi el nostre minso, retallat, escanyolit i també passat per la garlopa guerrera, al qual encara troben taps i volen deixar-lo tan descafeïnat que em sembla que no serà ni aiguapoll. Vaja, indigerible, i els catalanets aguanta que aguantarà. Fins quan?

Bé, com veieu, després de meditar santament, he descarregat el pap, encara que només sigui per això, per treure'm la bilis.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

COCA DE CARBASSÓ

Ingredients per a 4 persones:

Pasta brisa, 2 carbassons grans, 300 g formatge brie, 2 cebes tendres, Tapenade

Elaboració:

- 1 Estirem la pasta i la deixem tan fina com puguem. La punxem una mica i la posem al forn, que ja hem escalfat abans, a uns 180º, uns 10 minuts aproximadament fins que quedi una mica daurada.
- 2 Tallem el carbassó o amb ganivet o amb la mandolina en llesques fines. El podem cuinar al microones uns dos minuts a màxima potència i sense sal. Un cop cuit, el guardem.
- 3 Fem el mateix amb la ceba. La tallem a llesques fines. Aquest cop, però, la saltejarem a foc lent amb oli i sucre fins a caramelitzar-la. (També ho podríem fer en el microones a potència mitjana, controlant que no se'ns cremi, uns 10-15 minuts).
- 4 Cobrim la coca completament amb el carbassó i hi anem intercalant el formatge amb la ceba. Hi afegim cullerades de tapenade. Ho tornem a fornejar a 180º uns 10 minuts més.

També podem fer-ne coques petites i servir-ho com a aperitiu. El procés és el mateix; sols que a l'hora de fornejar la pasta la primera vegada, després d'estirar-la la tallem a quadres a la mida que vulguem.

Bon profit!

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

Tot l'any tallers de cuina

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i **API**

venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 - El Masnou

Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

REPARACIÓ DE CALÇAT

Pl. Ramon i Cajal, 1. 93 540 75 88

de dilluns a divendres de 9,30 a 13 i de 17 a 20 dissabte de 10 a 13

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Mercat *Municipal* **MASNOU**

EDIFICI CENTRE

Itàlia,50 • 93 555 19 65
mercatmasnou.com

A partir del 10 de maig

LES MILLORS OFERTES!

**PRODUCTES DE QUALITAT A
PREU EXCEPCIONAL**

Els establiments exposaran
la llista dels productes i preus.

Us hi esperem!